

การศึกษาศาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
A STUDY ON SENTENCE WRITING ABILITY OF STUDENT WITH HEARING
IMPAIRMENT IN GRADE 2 THROUGH SIWI AND STORYBOARD

กมลชนก พิมพ์วงศ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2561

การศึกษาความสามารถเขียนประโยชน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A STUDY ON SENTENCE WRITING ABILITY OF STUDENT WITH HEARING
IMPAIRMENT IN GRADE 2 THROUGH SIWI AND STORYBOARD

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF EDUCATION (Research & Development on Human Potentials)

Faculty of Education Srinakharinwirot University

2018

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่อง

ทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

ของ

กมลชนก พิมพ์วงศ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

ที่ปรึกษาร่วม

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์)

ชื่อเรื่อง	การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหู หนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
ผู้วิจัย	กมลชนก พิมพวงค์
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2561
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ดารณี ศักดิ์ศิริผล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกที่มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ สามารถใช้ภาษามือ อ่านริมฝีปาก และไม่มี ความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard และแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest – Posttest Design เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และสถิติทดสอบ The Signed Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี และสูงขึ้น

คำสำคัญ : ความสามารถเขียนประโยค, ความบกพร่องทางการได้ยิน, หูหนวก

Title	A STUDY ON SENTENCE WRITING ABILITY OF STUDENT WITH HEARING IMPAIRMENT IN GRADE 2 THROUGH SIWI AND STORYBOARD
Author	KAMONCHANOK PIMWONG
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2018
Thesis Advisor	Associate Professor DARANEE SAKSIRIPHOL , Ph.D.

The purpose of this research was to study the sentence writing ability of students hearing - impaired Grade 2 through SIWI and Storyboard. The subjects consisted of 8 students with hearing loss of more than 90 dB. They actually use sign language, lip reading and do not appear any other types of disability. The students were enrolled in Grade 2 at Setsatian School for the Deaf, in the first semester of the 2018 academic year, and were chosen by purposive sampling. The instruments in this research were the SIWI and Storyboard lesson plans, and a test on sentence writing ability. The experimental procedure consisted used a One Group Pretest – Posttest Design. The samples participated for 5 weeks, for 5 days a week, 60 minutes a day, for a total 20 times. The statistics employed for analysis were Median, Inter – quartile Range, the Signed Test for Median: one sample and the Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test. The research showed that the sentence writing ability of students with hearing impairment in Grade 2 through the use of SIWI and Storyboard was at a good level and increased significantly.

Keyword : Sentence Writing Ability, Hearing Impairment

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์ ความเอาใจใส่และคำแนะนำอย่างดีจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ เป็นอย่างสูง ที่กรุณาเป็นประธาน และกรรมการสอบปากเปล่า พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์จินดา อุ่นสอน อาจารย์จรัสกร เล็กตระกูล อาจารย์วิไล แจ่มเจริญ และอาจารย์ประมวณศิลป์ วิทยา ที่กรุณาสละเวลาเพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบให้คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ และคณะครู โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการทดลองจนสำเร็จลุล่วงเป็นไปด้วยดี ขอบพระคุณ อาจารย์จุฑารัตน์ เรืองเวช อาจารย์จตุพร หอมนาน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน ตลอดระยะเวลาในการทดลอง

กมลชนก พิมพ์วงศ์

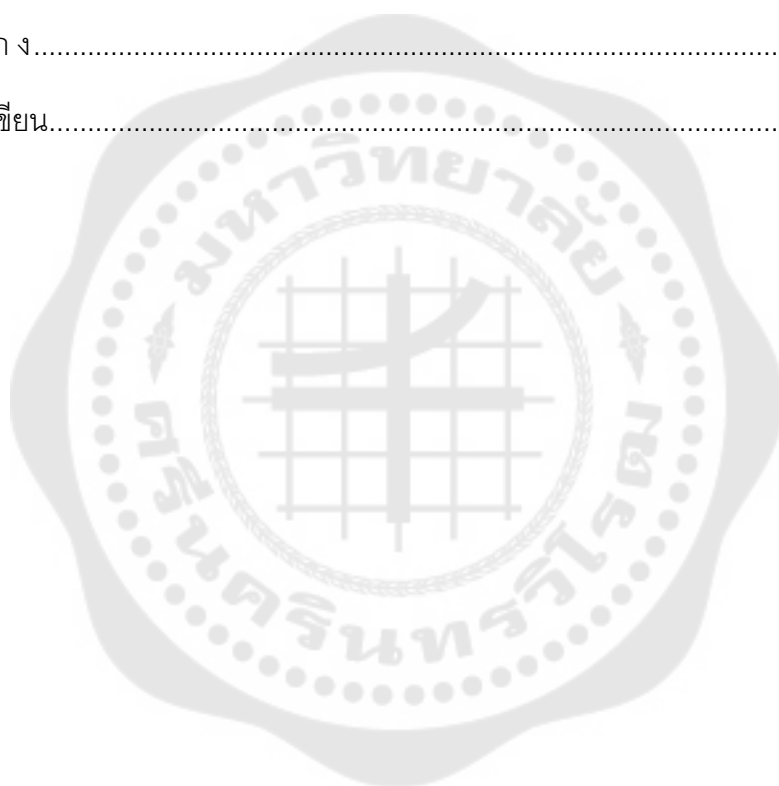
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	4
การสอนโดยใช้วิธี SIWI (Strategic and Interactive Writing Instruction) ร่วมกับ Storyboard.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
สมมุติฐานการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก	10
1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก.....	10

1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน	11
1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน	12
1.4 วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก	14
1.5 การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก	17
2. การสอนเขียน	18
2.1 ความหมายของการเขียน.....	18
2.2 ความสำคัญของการเขียน.....	19
2.3 จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน	20
2.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	22
2.5 การเรียนการสอนเขียนประโยค	23
2.6 การประเมินการเขียน	25
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI)	26
3.1 ความหมายและความสำคัญของวิธีการสอน SIWI.....	26
3.2 หลักการของวิธี SIWI.....	27
3.3 ขั้นตอนการสอนของวิธี SIWI.....	29
3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธี SIWI.....	30
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสตอรี่บอร์ด (Storyboard)	31
4.1 ความหมายของสตอรี่บอร์ด	31
4.2 หลักการสร้างสตอรี่บอร์ด.....	31
4.3 ความสำคัญของสตอรี่บอร์ด	33
4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด	34
5. การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก	34

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	38
ประชากร	38
กลุ่มตัวอย่าง	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	42
2. แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค	45
วิธีการทดลอง	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	52
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
การศึกษาความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	58
การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มี ความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	61
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	63
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	63
สมมุติฐานการวิจัย.....	63
วิธีดำเนินการวิจัย.....	63
สรุปผลการวิจัย.....	64
อภิปรายผล	65
ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย	70

ข้อเสนอแนะ	71
บรรณานุกรม	72
ภาคผนวก.....	76
ภาคผนวก ก	77
ภาคผนวก ข	80
ภาคผนวก ค	83
ภาคผนวก ง.....	102
ประวัติผู้เขียน.....	106

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ข้อมูลนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์	39
ตาราง 2 คำศัพท์ที่ใช้ในการสอนเขียนประโยคโดยวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	43
ตาราง 3 กำหนดการจัดการเรียนรู้	49
ตาราง 4 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ความสามารถเขียนประโยค..	58
ตาราง 5 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้ของความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียน	60
ตาราง 6 การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มี ความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	61
ตาราง 7 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา โดยหาจากดัชนีความสอดคล้อง	81
ตาราง 8 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถ	82

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 การนำเสนอวิธีใช้ SIWI ร่วมกับ Storyboard	36
ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนโดยวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	37
ภาพประกอบ 3 ลำดับขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอน.....	42
ภาพประกอบ 4 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค.....	45
ภาพประกอบ 5 แผนภูมิแสดงคะแนนสอบก่อนและหลังการสอนเขียนประโยคของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาของไทยให้ความสำคัญกับวิชาภาษาไทยเพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงจัดให้ภาษาไทยอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างฐานการคิด การเรียนรู้ การแก้ปัญหา มุ่งเน้นให้มีการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณภาพที่ต้องทำให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ดังหลักสูตรแกนกลางการศึกษาได้กำหนดให้นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและหลักการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนจะต้องสามารถบอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และเลขไทย เขียนสะกดคำ แจกลูกคำ การเขียนมาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา การผันวรรณยุกต์ การเขียนคำที่มีตัวการันต์ คำควบกล้ำ อักษรนำ คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน คำที่มี รร บอกความหมายของคำต่างๆ ได้ รวมทั้งสามารถเรียบเรียงคำให้เป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, p. 28)

ภาษาถือเป็นเครื่องมือสื่อสารที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างยิ่ง สำหรับเด็กปกติจะเกิดการเรียนรู้ทางภาษาผ่านประสบการณ์ในทุกด้านทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งประสาทสัมผัสที่สำคัญมากที่สุดที่ใช้ในการเรียนรู้คือการฟังหรือการได้ยิน เด็กจะใช้การฟังร่วมกับการรับรู้อื่นๆ จนกระทั่งสามารถเข้าใจและเชื่อมโยงภาษาพูดกับความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้ แต่ในเด็กที่หูหนวกมาแต่กำเนิดหรือในระยะก่อนพูดได้จะมีความล่าช้าของพัฒนาการทางภาษาในทุกๆ ด้าน การไม่ได้ยินเป็นอุปสรรคขวางกั้นการเรียนรู้ทางภาษา การพูดของคนจะเป็นภาษาก็ต่อเมื่อผู้พูดเข้าใจความหมายของสิ่งที่ตนพูด ทำนองเดียวกันกับการแสดงออกทางภาษาโดยการเขียนจะทำได้ก็ต่อเมื่อคนสามารถอ่านให้เข้าใจภาษาเขียน ซึ่งที่กล่าวมานี้เป็นลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษา (ศรียา นิยมธรรม, 2541, p. 94)

การเขียนเป็นการสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสารและจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ & วีรวัฒน์ อินทรพร, 2556, p. 169) การสื่อสารด้วยการเขียนนั้นผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาสูงกว่าทักษะอื่นๆ ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นกิจกรรมที่ผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถของตนเองสื่อความหมายโดยปราศจากความช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น คู่สนทนา เป็นต้น (จิรวัฒน์ เพชรรัตน์,

2555, p. 288) เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนารมณ์ที่ชัดเจน ผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงคำหรือประโยคให้ถูกต้องตามหลักการทางภาษา หากผู้เขียนสะกดคำหรือใช้ไวยากรณ์ที่ผิดพลาดอาจส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนได้ ทำให้การสื่อสารไม่ตรงกัน ดังนั้น ทักษะในการเขียนถือเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร

การเขียนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ตามปกติคนที่ฟังมาก อ่านมาก และพูดดี ย่อมเขียนได้ดี (วรรณิ โสมประยูร, 2553, p. 146) ซึ่งตรงกันข้ามกับเด็กอนุวทที่มีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าและแตกต่างออกไป เมื่อพิจารณาการเขียนของเด็กอนุวทจึงพบว่ามักผิดเพี้ยนไปจากหลักไวยากรณ์ทางภาษา เป็นวลีหรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์สิ่งที่พบได้เสมอ ได้แก่ การใช้คำตกหล่น คือคำที่ควรจะมีกลับขาดหายไป การเอาคำอื่นมาแทนที่ การเพิ่มคำมากเกินไป และการเรียงลำดับคำผิด ความผิดพลาดเหล่านี้เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเด็กปกติจะพบว่าเด็กอนุวทมีความผิดพลาดมากกว่า นอกจากนั้นเมื่ออายุมากขึ้น เด็กปกติจะมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาน้อยลง แต่เด็กอนุวทยังคงมีความผิดพลาดเหล่านี้อย่างเห็นได้ชัด (ศรียา นิยมธรรม, 2541, p. 112) ดังนั้น เพื่อการเขียนที่มีประสิทธิภาพ เด็กอนุวทควรได้รับการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามหลักการทางภาษา วิธีการสอนเขียนมีรูปแบบและจุดเด่นที่แตกต่างกันออกไป การเลือกวิธีการสอนเขียนมาใช้ในการเรียนการสอนจำเป็นต้องสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด

วิธีการสอนเขียน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) ไม่ใช้การสอนเขียนโดยตรง แต่เป็นกรอบแนวคิดที่ใช้สำหรับแนะแนวทางในการเขียน ใช้การอภิปรายและร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียนเป็นหลัก โดยครูมีหน้าที่แนะแนวทางและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่ต้องการเขียน คอยติดตามและแก้ไขประโยคของนักเรียนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จากนั้นค่อยๆ ลดการช่วยเหลือลงจนกระทั่งนักเรียนสามารถเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง วิธี SIWI ประกอบด้วยแนวคิดหลัก 3 ประการ ได้แก่ กลยุทธ์การเขียน การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน และการตระหนักรู้ทางภาษา โดยทั้ง 3 แนวคิด จะดำเนินไปพร้อมๆ กัน สำหรับกลยุทธ์การสอนเขียนจะประกอบด้วยขั้นตอนทั้งหมด 6 ขั้นตอน เรียกว่า POSTER ได้แก่ P = Plan (การวางแผน) O = Organize (การจัดการ) S = Scribe (การเขียน) T = Translate (การแปลความ) E = Edit (การแก้ไข) R = Revise (การทบทวน) ซึ่งข้อดีของวิธี SIWI นั้นพบว่าการโต้ตอบหรือสมาชิกภายในห้องร่วมกันอภิปรายจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการสอนในเชิงทฤษฎีและทำให้การเรียนการสอนภายในห้องเรียนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (Wolbers, 2008)

การทำสตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านสายตา และเป็นการทำให้นามธรรมกลายเป็นรูปธรรม สตอรี่บอร์ดมีหลายรูปแบบ ถูกนำมาใช้เมื่อผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดออกมาให้เข้าใจง่าย ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะทำให้เห็นภาพรวมของข้อมูลชัดเจน สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน หลักการสร้างสตอรี่บอร์ดไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัว ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ใช้ แต่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบของข้อมูลและการดำเนินเรื่องไปในทิศทางเดียวกัน ในแต่ละช่องของรูปภาพต้องมีคำหรือข้อความสั้นๆ กำกับไว้เสมอ และเมื่อนำมาเชื่อมโยงกันจะเกิดเป็นข้อความหรือเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ สตอรี่บอร์ดมีประโยชน์ต่อการนำเสนอเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือข้อมูลที่เป็นนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปภาพ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาในเรื่องนั้นๆ และง่ายต่อการอ่านและเขียน (Essley, 2008)

จากเหตุผลดังกล่าว จึงได้นำวิธีการสอนเขียน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) มาใช้ร่วมกับการทำสตอรี่บอร์ด เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านความรู้ ความคิด ด้านทักษะกระบวนการ และด้านเจตคติ สร้างความสนุกสนานให้แก่ผู้เรียนจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งใช้เป็นแนวทางแก่ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ในการนำวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ไปใช้ในการพัฒนาความสามารถเขียนประโยคแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ดีกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน หรือมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีภาวะพิการอื่นๆ ซึ่ตอน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยิน เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ดีกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีภาวะพิการอื่นๆ ซึ่ตอน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การสอนโดยใช้วิธี SIWI (Strategic and Interactive Writing Instruction) ร่วมกับ Storyboard

การสอนด้วยวิธี SIWI (Strategic and Interactive Writing Instruction) ร่วมกับ Storyboard เป็นการสอนโดยใช้การแนะแนวทางในการเขียนร่วมกับการทำกิจกรรมในชั้นเรียน ระหว่างครูและนักเรียน เมื่อมีการแลกเปลี่ยนแนวคิดซึ่งกันและกัน ครูจะเป็นฝ่ายชี้แนะในสิ่งที่ถูกต้อง นักเรียนจึงเกิดการเรียนรู้ขึ้นโดยปริยาย ซึ่งขั้นตอนการสอนของวิธี SIWI ประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การวางแผน ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ต้องการเขียนเพื่อกำหนดแนวทางในการเขียนประโยค ขั้นที่ 2 การจัดการ นักเรียนรวบรวมข้อมูลคำศัพท์นำมาจัดหมวดหมู่โดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น ขั้นที่ 3 การเขียน ครูแนะนำนักเรียนเรื่องการนำข้อมูลจากการจัดหมวดหมู่มาใช้เขียนประโยคตามความคิดของตนเอง ขั้นที่ 4 การแปลความ ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่เขียน ขั้นที่ 5 การแก้ไข ครูเขียนโครงสร้างการเขียนประโยคภาษาไทยที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง ขั้นที่ 6 การทบทวน เมื่อแก้ไขเป็นข้อความที่ถูกต้อง ครูจะให้นักเรียนคัดลอกประโยคลงบนใบงานชิ้นใหม่เพื่อความสะอาดและสวยงาม สรุปและทำแบบฝึกหัด (Wolbers, 2008)

สตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นการสื่อสารโดยใช้รูปภาพถ่ายทอดรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ต้องการสื่อโดยสร้างลงบนตารางที่ถูกออกแบบเอาไว้ นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้จากการมองเห็น จึงเหมาะแก่การใช้เป็นสื่อการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างยิ่ง

การสอนด้วยวิธี SIWI (Strategic and Interactive Writing Instruction) ร่วมกับ Storyboard มีขั้นตอนที่นำมาใช้ร่วมกัน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผน

1.1 ครูนำรูปภาพมาให้นักเรียนดู ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดแนวทางในการเขียนประโยค

1.2 ใช้พจนานุกรมเพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์ที่ได้

ขั้นที่ 2 การจัดการ

2.1 ให้นักเรียนนำคำศัพท์มาจัดหมวดหมู่ลงในสตอรี่บอร์ด โดยใช้เป็นรูปภาพภาษามือ

2.2 เปลี่ยนคำศัพท์จากภาษามือให้เป็นภาษาเขียน โดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็นตลอดเวลา

ขั้นที่ 3 การเขียน

ครูให้นักเรียนเขียนประโยคจากรูปภาพตามความเข้าใจของตนเองโดยไม่ต้องใช้สตอรี่บอร์ด

ขั้นที่ 4 การแปลความ

ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 โดยครูเป็นผู้ถามและให้นักเรียนตอบว่าประโยคที่ตนเองเขียนมีความหมายอย่างไร

ขั้นที่ 5 การแก้ไขและทบทวน

ครูนำรูปแบบประโยคจากสตอรี่บอร์ดในขั้นตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบกับประโยค ที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 ให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง แล้วคัดลอกลงบนใบงานชิ้นใหม่เพื่อความสะอาดและสวยงาม สรุปลงและทำแบบฝึกหัด

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความสามารถเขียนประโยค

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถเขียนประโยค หมายถึง การนำคำมาเรียงเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย ประกอบด้วยโครงสร้างของประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน โดยดูจากภาพและคำที่กำหนดให้ และสามารถนำคำที่กำหนดให้มาเขียนเป็นประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คือ ประธาน กริยา หรือ ประธาน กริยา และกรรม วัดได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคที่สร้างขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard	
ขั้นตอนการสอน	เนื้อหา
ขั้นที่ 1 การวางแผน ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับคำศัพท์ที่มีในหัวข้อที่ต้องการเขียน จำแนกประเภทของคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 คำศัพท์หมวดครอบครัวและคำกริยา นำคำศัพท์มาสร้างเป็นประโยค 2 ส่วน
ขั้นที่ 2 การจัดการ นักเรียนนำคำศัพท์ที่จำแนกไว้มาจัดหมวดหมู่ลงในสตอริบอร์ดโดยใช้เป็นรูปภาพภาษามือ จากนั้นเปลี่ยนจากภาษามือให้เป็นภาษาเขียน	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 คำศัพท์หมวดครอบครัว คำกริยา และคำศัพท์หมวดผัก นำคำศัพท์มาสร้างเป็นประโยค 3 ส่วน
ขั้นที่ 3 การเขียน ครูให้นักเรียนเขียนประโยคจากสื่อที่กำหนดให้ตามความเข้าใจของตนเองโดยไม่ต้องใช้สตอริบอร์ด	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 คำศัพท์หมวดครอบครัว คำกริยา และคำศัพท์หมวดอาหาร นำคำศัพท์มาสร้างเป็นประโยค 3 ส่วน
ขั้นที่ 4 การแปลความ ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายความหมายของประโยคที่เขียนในขั้นตอนที่ 3	
ขั้นที่ 5 การแก้ไขและทบทวน นำรูปแบบประโยคจากสตอริบอร์ดในขั้นตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 เพื่อให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง แล้วคัดลอกลงบนใบงานชิ้นใหม่ ร่วมกันสรุปและทำแบบฝึกหัด (Kimberly A. Wolbers. 2008)	

ความสามารถ
เขียนประโยค

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก
 - 1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก
 - 1.5 การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก
2. การสอนเขียน
 - 2.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.2 ความสำคัญของการเขียน
 - 2.3 จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน
 - 2.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 2.5 การเรียนการสอนเขียนประโยค
 - 2.6 การประเมินการเขียน
3. Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI)
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญของวิธี SIWI
 - 3.2 หลักการของวิธี SIWI
 - 3.3 ขั้นตอนการสอนวิธี SIWI
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธี SIWI
4. Storyboard (สตอรี่บอร์ด)
 - 4.1 ความหมายของสตอรี่บอร์ด
 - 4.2 ความสำคัญของสตอรี่บอร์ด
 - 4.3 หลักการสร้างสตอรี่บอร์ด
 - 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด

5. การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยิน และไม่สามารถรับฟังเสียงได้เหมือนเด็กปกติทั่วไป โดยทางการศึกษาได้ให้คำนิยามและความหมายไว้ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2550, p. 129) ได้ให้ความหมายของเด็กหูหนวกไว้ว่า เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินในหูข้างที่ต่ำกว่า จากการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ย 90 เดซิเบลขึ้นไป

มาลี อรุณากูร (2554, pp. 3-4) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หูหนวก (Deaf) หมายถึง ภาวะสูญเสียการได้ยินในระดับรุนแรงมาก (Profound Hearing Loss) การได้ยินอยู่ในระดับมากกว่า 90 เดซิเบล ไม่สามารถได้ยินเสียงพูดแม้จะใส่เครื่องช่วยฟัง แต่อาจรับรู้เสียงดังและเสียงสั้นสะท้อนบางเสียงได้ เช่น เสียงฟ้าร้อง เป็นต้น

สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน (2558) ได้ให้ความหมายไว้ว่า คนหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินมาก จนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทางการได้ยิน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังก็ตาม โดยทั่วไปหากตรวจการได้ยิน จะมีการสูญเสียการได้ยินประมาณ 90 เดซิเบลขึ้นไป (เดซิเบล เป็นหน่วยวัดความดังของเสียง) หมายถึง เมื่อเปรียบเทียบกับระดับเริ่มได้ยินเสียงของเด็กปกติ เมื่อเสียงดังไม่เกิน 25 เดซิเบล เด็กหูหนวกจะเริ่มได้ยินเสียงที่ดังมากกว่า 90 เดซิเบล

จากความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกที่ได้กล่าวมาสรุปได้ดังนี้ เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงมาก จากการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1000 และ 2000 เฮิรตซ์ แล้วพบว่า การได้ยินอยู่ในระดับมากกว่า 90 เดซิเบล ไม่สามารถได้ยินเสียงหรือเข้าใจคำแม้จะใส่เครื่องช่วยฟัง แต่อาจรับรู้เสียงดังและเสียงสั้นสะท้อนบางเสียงได้

1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถจำแนกได้ตามสาเหตุและตำแหน่งความผิดปกติของอวัยวะที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถอธิบายประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินได้ ดังนี้

มาลี อรุณากูร (2554, pp. 5-6) ได้อธิบายไว้ว่า การได้ยินและเข้าใจความหมายของเสียง ต้องอาศัยกลไก 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสียง ขั้นประสาทรับเสียง ขั้นแปลความหมายของกระแสประสาท หากมีความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยิน และประเภทของการสูญเสียการได้ยินอาจแบ่งได้ ดังนี้

1.2.1 การนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) การสูญเสียการได้ยินที่มีสาเหตุจากความผิดปกติของหูชั้นนอกและหูชั้นกลาง เช่น แก้วหูทะลุ หนองในหู เป็นต้น การสูญเสียการได้ยินมักไม่เกิน 60 เดซิเบล สามารถรักษาได้โดยใช้ยาหรือการผ่าตัด และใช้เครื่องช่วยฟังในกรณีที่เป็นรุนแรง

1.2.2 ประสาทรับเสียงเสีย (Sensori-Neural Hearing Loss) เกิดความผิดปกติที่หูชั้นใน ในกรณีนี้จะรุนแรงกว่าการนำเสียงเสีย เกิดได้หลายสาเหตุ เช่น จากการแพ้ยา ประสาทหูเสียจากการได้ยินเสียงดังมาก เช่น เสียงระเบิด หรือเกิดจากกรรมพันธุ์ มารดาอาจติดเชื้อไวรัส หรือมีความผิดปกติในช่วง 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์

1.2.3 สูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mixed Hearing Loss) มีความผิดปกติที่หูชั้นนอกหรือหูชั้นกลาง ร่วมกับหูชั้นในด้วย

1.2.4 การแปลเสียงเสีย (Central Auditory Disorder) เกิดจากสมองส่วนที่ทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงมีความผิดปกติ เกิดได้หลายสาเหตุ เช่น มีเนื้องอกในสมอง สมองได้รับอันตรายหรือเส้นเลือดในสมองแตก เป็นต้น การสูญเสียการได้ยินประเภทนี้จะได้ยินเสียงแต่ไม่เข้าใจความหมายของเสียง

สมาคมความบกพร่องทางภาษาและการพูดแห่งสหรัฐอเมริกา (American Speech-Language-Hearing Association, 2016) ได้แบ่งประเภทของการสูญเสียการได้ยินออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.2.1 การสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินที่เกิดจากความผิดปกติบริเวณส่วนนำเสียง ได้แก่ หูชั้นนอกและหูชั้นกลาง การสูญเสียการได้ยินประเภทนี้สามารถรักษาได้ด้วยยาหรือการผ่าตัด

1.2.2 การสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย (Sensorineural Hearing Loss) เกิดจากความผิดปกติของหูชั้นในหรือประสาทหู ส่วนใหญ่แล้วไม่สามารถรักษาให้หายได้ เป็นการสูญเสียการได้ยินแบบถาวร

1.2.3 การสูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mixed Hearing Loss) เกิดจากความผิดปกติของหูชั้นนอกหรือหูชั้นกลางร่วมกับหูชั้นใน หรือเส้นประสาทเกี่ยวกับการได้ยิน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินขึ้นอยู่กับตำแหน่งความผิดปกติของอวัยวะที่เกี่ยวข้อง สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ การนำเสียงเสีย ซึ่งเกิดจากความผิดปกติของหูชั้นนอกและหูชั้นกลาง รักษาได้ด้วยการใช้ยาหรือการผ่าตัด ประสาทหูเสีย เกิดจากความผิดปกติของหูชั้นในและประสาทหู ส่วนใหญ่เป็นการสูญเสียแบบถาวร การสูญเสียแบบผสม เกิดจากความผิดปกติของส่วนนำเสียงร่วมกับประสาทหู และการแปลเสียงเสีย เกิดจากความผิดปกติของสมองซึ่งส่วนใหญ่มีการได้ยินแต่ไม่สามารถเข้าใจความหมายของเสียงได้

1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

ความบกพร่องทางการได้ยินมีสาเหตุจากหลายปัจจัย โดยนักวิชาการได้อธิบายสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ ดังนี้

มาลี อรุณากูร (2554, pp. 4-5) ความบกพร่องทางการได้ยินอาจเกิดได้หลายสาเหตุ การศึกษาส่วนใหญ่พบว่า ประมาณ 50% ของภาวะความบกพร่องทางการได้ยินในเด็กมีสาเหตุมาจากพันธุกรรม ประมาณ 20% เกิดจากสาเหตุอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรมซึ่งทำให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยินก่อนคลอด ระหว่างคลอด หรือภายหลังคลอด อีกประมาณ 30% ไม่ทราบสาเหตุ สาเหตุที่อาจทำให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่

1.3.1 ภาวะบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่แรกเกิด เกิดจาก 2 สาเหตุ ได้แก่

1.3.1.1 สาเหตุจากกรรมพันธุ์ เนื่องจากมีความผิดปกติที่ยีนส์บนโครโมโซม ทำให้สูญเสียการได้ยิน อาจพบว่าเป็นขึ้นเดี่ยวๆ ไม่มีความผิดปกติของอวัยวะในระบบอื่นเกี่ยวข้อง หรืออาจเกิดร่วมกับกลุ่มอาการ (syndromes) บางอย่าง ได้แก่ วาเดนเบิร์กซินโดรม เทรชเชอร์คอลลินส์ซินโดรม เป็นต้น

1.3.1.2 สาเหตุที่ไม่เกี่ยวกับกรรมพันธุ์ พบว่าเกิดภาวะบกพร่องทางการได้ยินในเด็กภายหลังจากมารดาติดเชื้อไวรัสบางอย่างในระยะ 3 เดือนแรกขณะตั้งครรภ์ ได้แก่ ซิฟิลิส หัดเยอรมัน ไข้หวัดใหญ่ เยื่อหุ้มสมองอักเสบ เป็นต้น ภาวะบกพร่องทางการได้ยินอาจเกิดจากมารดาได้รับยาบางตัวในช่วง 3 เดือนแรกขณะตั้งครรภ์ ทำให้เกิดการทำลายอวัยวะรูปหอยโข่ง

(Cochlea) ในหูส่วนในของทารก เช่น ทาลิโดไมด์ ควินิน หรือยาปฏิชีวนะบางตัว และอาจเกิดจากรังสีทำลายประสาทหูทารกในครรภ์ อาจเกิดจากภาวะขาดออกซิเจนจากการคลอดก่อนหรือหลังกำหนด สมองทารกได้รับการกระทบกระเทือนหรือมีเลือดออกจากการใช้เครื่องมือช่วยคลอด รวมทั้งภาวะตัวเหลืองตั้งแต่แรกเกิด

1.3.2 ภาวะบกพร่องทางการได้ยินหลังคลอด เกิดจากหลายสาเหตุ ได้แก่ การติดเชื้อไวรัสจากโรคหัด ไข้หวัดใหญ่ คางทูม หัดเยอรมัน อีสุกอีใส เยื่อหุ้มสมองอักเสบ เป็นต้น ได้รับพิษยาและสารเคมี ได้แก่ ควินิน แอสไพริน เป็นต้น ภัยอันตรายต่ออวัยวะหูและประสาทหู เช่น ตกเปล ตกบันได หรือถูกตบที่หูอย่างแรง

สมาคมความบกพร่องทางภาษาและการพูดแห่งสหรัฐอเมริกา (American Speech-Language-Hearing Association, 2016) ได้อธิบายไว้ว่า สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินสามารถแบ่งตามประเภทของการสูญเสียการได้ยิน ดังนี้

1.3.1 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) ได้แก่ แก้วหูทะลุ การติดเชื้อในหูชั้นกลาง เช่น หนองหูอักเสบ เยื่อแก้วหูอักเสบ โรคหูน้ำหนวก เป็นต้น ท่อยูสเตเชียนทำงานผิดปกติ โรคหินปูนเกาะกระดูกหู เนื้องอกชนิดไม่ร้ายแรง เช่น ดิงเงอ เป็นต้น รวมทั้งความผิดปกติของอวัยวะตั้งแต่หูชั้นนอกไปจนถึงหูชั้นกลาง

1.3.2 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย (Sensorineural Hearing Loss) ได้แก่ การได้ยินเสียงดังมากๆ ความผิดปกติตั้งแต่กำเนิดเนื่องจากการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ การใช้ยาที่มีพิษต่อประสาทหู เช่น ยาปฏิชีวนะ ยาแก้ปวด ยาควินิน เป็นต้น สมองได้รับการบาดเจ็บจากการกระทบกระเทือนหรืออุบัติเหตุอย่างรุนแรง การติดเชื้อชนิดต่างๆ เช่น คางทูม ซิฟิลิสที่หู หูชั้นในอักเสบ เยื่อหุ้มสมองหรือสมองอักเสบ เป็นต้น และเนื้องอกบนเส้นประสาทหู

1.3.3 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mixed Hearing Loss) เป็นสาเหตุความบกพร่องทางการได้ยินแบบผสม เกิดจากความผิดปกติของส่วนนำเสียงร่วมกับความผิดปกติของประสาทหู

สมาคมการได้ยินแห่งแคนาดา (The Canadian Hearing Society) ได้อธิบายถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน โดยทั่วไปแล้วแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.3.1 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) ได้แก่ การติดเชื้อในช่องหูหรือหูชั้นกลาง แก้วหูทะลุหรือเกิดบาดแผล ขี้หูอุดตัน

ความผิดปกติของกระดูกสามชิ้นในหูชั้นกลาง หูน้ำหนวก เนื้องอก มีวัตถุแปลกปลอมอยู่ในช่องหู เป็นต้น

1.3.2 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย (Sensorineural Hearing Loss) ได้แก่ การได้รับเสียงดังมากเกินไป การติดเชื้อไวรัสหรือแบคทีเรีย การได้รับยาบางชนิด โรคหูน้ำหนวก เกิดจากพันธุกรรม รวมทั้งการเสื่อมสมรรถภาพการได้ยินในผู้สูงอายุ

1.3.3 สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mixed Hearing Loss) เกิดจากความผิดปกติของการสูญเสียการได้ยินแบบส่วนนำเสียงเสียร่วมกับความผิดปกติของประสาทหู

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินสามารถแบ่งตามปัจจัยที่ทำให้เกิดได้ 2 ประเภท ได้แก่ สาเหตุที่เกิดก่อนคลอดและหลังคลอด และสาเหตุจากตำแหน่งของความผิดปกติของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน กล่าวคือ สาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดปกติก่อนคลอด ส่วนใหญ่เกิดจากพันธุกรรม รวมทั้งสภาวะที่ทำให้ได้รับความผิดปกติขณะอยู่ในครรภ์ สาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดปกติหลังคลอด เกิดจากการได้รับเชื้อไวรัสบางชนิด การได้รับยาหรือสารเคมีที่เป็นอันตรายต่ออวัยวะ การกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง สำหรับสาเหตุจากตำแหน่งของความผิดปกติของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน สามารถจำแนกได้ 3 ประเภท ได้แก่ สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบการนำเสียงเสีย สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย สาเหตุของการสูญเสียการได้ยินแบบผสม

1.4 วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่สามารถได้รับประโยชน์จากการฟังและการพูดได้อย่างเต็มที่ จึงต้องมีการสื่อสารโดยใช้วิธีอื่นแทนการใช้ภาษาพูด โดยวิธีการสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีดังนี้

สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2550, pp. 4-5) ได้อธิบายว่า ปัญหาหลักของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ปัญหาด้านภาษาและการสื่อสาร การจัดการเรียนการสอนจึงควรเน้นการฝึกทักษะการสื่อสาร การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ภาษาท่าทาง และภาษามือ โดยมีวิธีการสื่อความหมายทั้งหมด 7 วิธี ดังนี้

1.4.1 การพูด (Speech) เป็นการสื่อสารแบบบุคคลทั่วไป อาจมีการพูดไม่ชัด พูดเพี้ยน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับการได้ยินและการฝึกทักษะการฟังการพูด

1.4.2 การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) เป็นการสื่อสารโดยการสังเกตรูปปากของผู้พูด และแปลความหมายจากรูปปากที่สังเกตเห็น

1.4.3 การใช้ท่าแนะคำพูด (Cued speech) เป็นการสื่อสารโดยท่าทางของมือ ประกอบคำพูด เพื่อบ่งบอกว่าเสียงพูดอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องได้รับการฝึกใช้ท่าแนะคำพูดเพื่อให้ทราบความหมายของคำพูด

1.4.4 การใช้ภาษามือ (Sign Language) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่าของมือ ร่วมกับการแสดงออกทางสีหน้าท่าทางแทนคำพูดหรือประโยคที่ต้องการสื่อความหมาย

1.4.5 การสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) เป็นการใช้นิ้วมือท่าทางเป็น สัญลักษณ์แทนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ รวมถึงตัวเลข เพื่อสะกดเป็นคำ ส่วนใหญ่ใช้ในกรณีของ คำเฉพาะที่ไม่สามารถสื่อเป็นภาษามือได้

1.4.6 การใช้ภาษาโดยรวม (Total Communication) เป็นการสื่อสารที่รวมทุก วิธีการ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก การใช้ท่าแนะคำพูด การใช้ภาษามือ การสะกดนิ้วมือ เพื่อสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจ โดยวิธีนี้เป็นที่นิยมใช้กันอย่างมาก ในปัจจุบัน

1.4.7 การเขียน (Writing) เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ตัวอักษรเขียนถ่ายทอด เช่นเดียวกับคนปกติ แต่การเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะมีลักษณะของการ สะกดคำผิด การเขียนประโยคกลับที่ไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์

กฤษฎา เลิศสุขประเสริฐ (2550, pp. 57-62) ได้อธิบายถึงการสื่อความหมายของ ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ ดังนี้

1.4.1 การสื่อความหมายโดยการใช้นิ้วท่าทาง (Manual Communication) การใช้นิ้วท่าทางเพื่อแสดงถึงความหมายด้วยการเคลื่อนไหวมือ ใบหน้า นัยน์ตา และลำตัว เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าภาษามือ ซึ่งเป็นภาษาอิสระอีกภาษาหนึ่ง แตกต่างจากท่าธรรมชาติ (Natural Gestures) ภาษามือมิใช่เป็นการแปลภาษาพูด แต่เป็นท่าทางที่ถูกจัดเป็นระบบอย่างมาตรฐาน เพื่อใช้ในการสื่อความหมาย

1.4.2 การสื่อความหมายโดยใช้การฟังและการพูด (Oral Communication) เด็กหูพิการแต่กำเนิดส่วนใหญ่จะมีการได้ยินเหลืออยู่ ชนิดที่ไม่ได้ยินอะไรเลยจะมีจำนวนน้อย ดังนั้นหากเด็กพิการที่มีการได้ยินเหลืออยู่ ได้รับการช่วยเหลือก่อนอายุ 6 เดือน ด้วยการใส่ เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม รวมทั้งได้รับการกระตุ้นการได้ยินและฟื้นฟูสมรรถภาพการได้ยิน เด็กก็จะสามารถรับรู้เสียงและมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดใกล้เคียงกับเด็กปกติ โดยการสอนให้เด็กพูดและอ่านริมฝีปากจะช่วยให้เด็กปรับตัวเข้ากับสังคมที่ใช้การสื่อสารด้วย การพูดเป็นหลักได้เร็วขึ้น

1.4.3 การสื่อความหมายโดยใช้ระบบรวม (Total Communication) เป็นการใช่วิธีสื่อความหมายหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน ทั้งภาษามือ ร่วมกับการฟังและการพูด เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

มาลี อรุณากูร (2554, pp. 15-21) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่สามารถรับรู้ภาษาพูดได้ด้วยการฟัง หรือเป็นการรับรู้ที่ไม่สมบูรณ์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของการสูญเสียการได้ยินและการฝึกฝนการฟังเสียง จึงต้องใช้วิธีอื่นร่วมเพื่อรับรู้การสื่อภาษาจากผู้อื่น ให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น วิธีการสื่อสารโต้ตอบอาจใช้การพูด การใช้ท่าธรรมชาติ การใช้สัญลักษณ์ และการใช้ภาษามือ ซึ่งการสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1.4.1 การฝึกฟัง (Auditory Training) เป็นกระบวนการที่ใช้ฝึกฝนเด็กที่มีประสาทหูพิการให้รู้จักใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เพื่อใช้ในการสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ดีขึ้น มีจุดประสงค์เพื่อให้เด็กได้รู้จักฟังเสียง สนใจเสียง และมีปฏิกริยาโต้ตอบได้ถูกต้องเมื่อได้ยินเสียง

1.4.2 การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) เป็นวิธีที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้เพื่อเข้าใจคำพูดของผู้อื่นโดยการใช้ตามองดูการเคลื่อนไหวของริมฝีปาก ร่วมกับการสังเกตสีหน้าท่าทาง กิริยาของผู้พูด การอ่านริมฝีปากเป็นคำเดิมซ้ำๆ จะทำให้เด็กเลียนแบบรูปปากของคำพูดและพูดตามได้ แม้ว่าจะพูดไม่ชัด

1.4.3 การใช้ท่าแนะคำพูด (Cued Speech) เป็นวิธีที่ช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมองเห็นการพูดได้ชัดเจนขึ้น ผู้พูดต้องใช้มือทำท่าแสดงสัญลักษณ์ของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ร่วมกับการอ่านริมฝีปาก เพื่อให้เห็นความแตกต่างของคำได้อย่างถูกต้องชัดเจน วิธีนี้ผู้พูดจะต้องได้รับการฝึกฝนให้ใช้ท่าแนะคำพูดมาก่อน

1.4.4 ภาษามือ (Sign Language) เป็นภาษาสำหรับคนหูหนวก ใช้มือเพื่อเป็นการสื่อความหมายแทนการพูด โดยแสดงสีหน้าและกิริยาท่าทางประกอบ เด็กหูหนวกที่ได้เรียนรู้ภาษามือจะมีการเรียนรู้ภาษาได้ดีมากขึ้น เพราะจะช่วยให้เข้าใจสภาพแวดล้อมรอบตัว สำหรับคนหูหนวก ภาษามือนำไปสู่ความสำเร็จทางด้านการศึกษา สังคม จิตวิทยา และวัฒนธรรมได้ง่ายกว่าการสื่อสารแบบอื่น

1.4.5 การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) เป็นวิธีสื่อความหมายวิธีหนึ่ง โดยเฉพาะผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับหูหนวก มีประโยชน์ในกรณีของคำบาง

คำที่ไม่มีใช้ในภาษามือ จำเป็นต้องใช้การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ ได้แก่ ชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ หรือชื่อเฉพาะต่างๆ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีด้วยกันหลายวิธี ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก การใช้ท่าทาง การเขียน รวมทั้งการใช้ ภาษาแบบระบบรวม เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาด้านภาษาและการ สื่อสารเป็นปัญหาหลัก จึงจำเป็นต้องเน้นการฝึกฝนเกี่ยวกับทักษะทุกด้าน เพื่อให้เข้าใจ ความหมายและเกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.5 การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โดยทั่วไปสามารถทำได้หลายรูปแบบ ดังนี้

นิลบล ทูวานูภาพ (2546, p. 114) ได้อธิบายว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีหลายระดับ การจัดการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นสำคัญ ในปัจจุบันการจัดการ การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจัดเป็น 2 รูปแบบ คือ

1.5.1 การจัดการศึกษาในโรงเรียนพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่ สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงถึงรุนแรงมาก หรือกลุ่มหูหนวกนั่นเอง ใช้ภาษามือและระบบรวม ในการสื่อสาร

1.5.2 การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่ สูญเสียการได้ยินระดับเล็กน้อย ปานกลาง และระดับมากแต่ยังมีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อเรียนรู้ และสื่อสารด้วยวิธีการฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก ในการจัดการเรียนร่วมในชั้นเรียนกับเด็กปกตินั้นจะต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นหลัก เช่น ถ้าสูญเสียการได้ยินน้อยก็สามารถเรียนร่วมในชั้นปกติได้เต็มเวลา และปฏิบัติเหมือนเด็กปกติ ทุกประการ ถ้าสูญเสียการได้ยินมากก็อาจจัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมเป็นบาง วิชา

สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2550, pp. 19-22) ได้อธิบายถึง การจัดการ การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกไว้ว่า เด็กหูหนวก ต้องสื่อสารโดย การใช้ภาษามือ การสะกดนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การดูผู้พูด และสิ่งอื่นๆ รอบตัว ดังนั้นครูผู้สอน ด้านภาษาพูดจึงต้องจัดให้มีล่ามภาษามือในการเรียนการสอนทุกครั้ง นอกจากนั้น จะต้องจัดให้มี ผู้ช่วยจดคำสอน/บรรยาย เพื่อให้เด็กนำไปใช้ศึกษาทบทวนได้ ซึ่งอาจเป็นเพื่อน ผู้ปกครอง อาสาสมัคร หรือสถานศึกษาจัดให้ตามความเหมาะสม หรืออาจใช้การถ่ายทอดสดบันทึกคำสอน

ของเพื่อนๆ สำหรับเด็กหูหนวกและหูตึงระดับรุนแรงบางคนที่ไม่สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดเพียงอย่างเดียวได้ ควรใช้ภาษามือช่วยหรือที่เรียกว่า ระบบรวม (Total Communication) โดยเฉพาะเด็กหูหนวก ต้องจัดให้เด็กหูหนวกได้เรียนภาษามือไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง และเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้เด็กหูหนวกสามารถสื่อสารทั้งสองภาษาได้คล่องแคล่วเท่าเทียมกัน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ต้องอาศัยการสื่อสารแบบระบบรวม โดยใช้ทั้งภาษามือ การสะกดนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก รวมทั้งการดูกิริยาท่าทางของผู้พูด จึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งอาจจะต้องมีการจดบันทึกคำบรรยายของครูผู้สอน เพื่อให้เด็กสามารถใช้บทวนบทเรียนได้

2. การสอนเขียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน ผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ตามลำดับ ดังนี้

2.1 ความหมายของการเขียน

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง (2550, p. 7) อธิบายว่า การเขียน คือ การแสดงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และจัดเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักสำคัญทางกฎหมาย ดังนั้น ผู้ส่งสารจึงควรระมัดระวังในการส่งสารไปยังผู้รับสาร เพราะผู้อ่านหรือผู้รับสารจะมีความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งสารต้องการ

สุทธิ ชัตติยะ (2551, p. 11) อธิบายว่า การเขียน คือ การแสดงความคิด ความรู้สึก หรือความรู้ ซึ่งอยู่ในใจของผู้เขียนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ โดยอาศัยถ้อยคำที่อยู่ในลักษณะของข้อความ เป็นสัญลักษณ์ของภาษาเขียน และเป็นสื่อของการถ่ายทอดความเข้าใจ

รสริน ดิษฐบรรจง (2552, p. 1) อธิบายว่า การเขียน หมายถึง การสื่อสารด้วยลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับสาร เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ อารมณ์ความรู้สึก อีกทั้งยังเป็นการบันทึกเรื่องราวต่างๆ ไว้เป็นหลักฐานด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2553, p. 146) อธิบายว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

จากที่อธิบายมาสรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้สึกนึกคิดโดยถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ผู้เขียนต้องใช้คำศัพท์ เรียบเรียงและลำดับเรื่องราวที่ต้องการสื่อสารให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้รับสาร

2.2 ความสำคัญของการเขียน

การเขียน เป็นการสื่อสารผ่านตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร นักวิชาการหลายท่านได้อธิบายถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้
 วรรณิ โสมประยูร (2544, pp. 140-141) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

2.2.1 เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกมา

2.2.2 เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคยมีประสบการณ์มาก่อน

2.2.3 เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้ผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา

2.2.4 เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง

2.2.5 เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน

2.2.6 เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสามัคคีของคนในชาติ

2.2.7 เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน ทำให้รู้ถึงความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่นๆ

2.2.8 เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้

2.2.9 เป็นการพัฒนาความสามารถ และบุคลิกส่วนบุคคล ให้มีความเชื่อมั่นในตนเองในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด

2.2.10 เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
ทั้งต่อตนเองและสังคม

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง (2550, p. 7) อธิบายว่า ความสำคัญของการเขียนมีดังต่อไปนี้

2.2.1 การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพราะเราต้องใช้การเขียนในการ
สื่อสาร เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนป้ายโฆษณา การเขียนรายงาน เป็นต้น

2.2.2 การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเขียนบันทึก
ประจำวัน การแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น

2.2.3 การเขียนเป็นหลักฐานอ้างอิง หรือเป็นข้อกำหนดที่สามารถผูกพันให้บุคคล
ต้องปฏิบัติตามได้ เช่น การเขียนสัญญา การเขียนประกาศ เป็นต้น

2.2.4 การเขียนสามารถสร้างอาชีพได้ เช่น การเขียนบทละคร การเขียนนวนิยาย
การเขียนตำรา เป็นต้น

2.2.5 การเขียนเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่
ทุกเพศทุกวัย

จากที่อธิบายมาสรุปได้ว่าความสำคัญของการเขียน คือ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการ
สื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อแสดงความคิดและประสบการณ์ หรือใช้บันทึกเรื่องราวต่างๆ
ที่ได้ประสบพบเจอมา เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมจากยุคหนึ่งไปยังอีก
ยุคหนึ่ง ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงในทางกฎหมาย แสดงออกถึงความสามารถและสติปัญญาของ
ผู้เขียน ใช้พัฒนาความคิดและบุคลิกภาพ รวมทั้งสามารถเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพได้

2.3 จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน

การสอนเขียน ผู้สอนมักมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละครั้ง
โดย กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2544, pp. 126-127) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการสอนเขียน
ไว้ ดังนี้

2.3.1 เขียนเพื่อเป็นการเสริมแรง (Writing for reinforcement) เป็นการฝึกให้
นักเรียนเขียนเพื่อเป็นการเสริมแรงสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การเขียนแบบนี้เป็นการฝึกรูปแบบ
ของภาษา ฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เช่น ให้นักเรียนลอกประโยคหรือข้อความสั้นๆ ให้เติมคำลงใน
ประโยคให้สมบูรณ์ หรือให้เขียนประโยคใหม่จากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคปฏิเสธ เป็นต้น

2.3.2 เขียนเพื่อเป็นการฝึกฝน (Writing for training) แบบนี้คล้ายกับการเขียน
เพื่อเป็นการเสริมแรง แตกต่างที่ว่าการเขียนแบบนี้นักเรียนจะเขียนในระดับข้อความซึ่งยาวกว่า
ประโยค แต่จะเขียนภายในขอบเขตที่ครูหรือตำราเรียนกำหนดไว้ให้ ตัวอย่างการเขียนแบบนี้

ได้แก่ การรวมประโยค (sentence combining) การเขียนเรียงความแบบควบคุม (controlled composition)

2.3.3 เขียนเพื่อเป็นการเลียนแบบ (Writing for travesty) เป็นการเขียนโดยครูผู้สอนภาษาที่ใช้วิธีแบบอย่างของเนื้อหาหรือรูปแบบ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเขียนให้นักเรียนคุ้นเคยกับรูปแบบของการใช้คำ และการเรียบเรียงถ้อยคำ เช่น ให้นักเรียนฟังเรื่องแล้วเขียนหรือให้นักเรียนเขียนเรียงความตามที่ครูแนะให้

2.3.4 การเขียนเพื่อการสื่อสาร (Writing for communication) เนื่องจากการสอนภาษาที่เน้นการสื่อความหมาย ครูผู้สอนเขียนจึงเปลี่ยนจากการเน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบมาให้ความสำคัญกับจุดประสงค์ของผู้เรียน และอ่านงานเขียน ตัวอย่างการเขียนแบบนี้ได้แก่ การที่ครูกำหนดสถานการณ์ บอกเนื้อหา และจุดประสงค์ให้นักเรียนเขียนเพื่อสื่อความหมายให้อีกคนหนึ่งเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนคนหนึ่งเขียนบอกลักษณะการกระทำบางอย่างให้อีกคนหนึ่งอ่านและวาดผังตาม

2.3.5 เขียนเพื่อฝึกความคล่องแคล่ว (Writing for fluency) ในการสอนไม่ว่าครูผู้สอนจะมุ่งที่ความคล่องแคล่วหรือความถูกต้องในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันมานานแล้วก็ตาม แต่จุดมุ่งหมายของการฝึกให้นักเรียนเขียนก็เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่ว

2.3.6 การเขียนเพื่อการเรียน (Writing for learning) การเขียนเพื่อการเรียนจะครอบคลุมจุดมุ่งหมายทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว การเขียนเพื่อการเรียนเน้นที่เนื้อหาไม่ใช่ไวยากรณ์หรือรูปแบบการเขียนแบบนี้ ได้แก่ การเขียนเรื่อง เขียนตอบคำถาม เขียนย่อเรื่องที่อ่าน

วรรณี โสมประยูร (2553, p. 175) ได้อธิบายจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนโดยอ้างอิงจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ดังนี้

2.3.1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 เพื่อให้มีทักษะในการเขียน เขียนให้ถูกต้อง สวยงาม สื่อความได้ สามารถจัดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน มีนิสัยที่ดีในการเขียน รักการเขียน และนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ คัดลายมือ ตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยายบันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

2.3.2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 เพื่อให้มีทักษะในการเขียนตัวเต็มบรรทัด และครึ่งบรรทัด เขียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เป็นระเบียบสวยงาม และสื่อความได้ เขียนอย่างมีรูปแบบได้ สามารถคิดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน เขียนแสดงความนึกคิดอย่างเสรี และเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ มีนิสัยที่ดีในการเขียน รักการเขียน และนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

เพิ่มจากประถมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ เขียนเรียงความ ย่อความ กรอกรายการต่างๆ ใช้แผนภาพ โครงเรื่องและแผนภาพความคิด เขียนสื่อสารและแสดงความรู้สึกโดยใช้ถ้อยคำเหมาะสม

2.3.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 เพื่อให้มีทักษะในการเขียนครั้งบรรทัด เขียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เป็นระเบียบสวยงามและสื่อความได้ เขียนอย่างมีรูปแบบได้ สามารถ จัดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน เขียนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีและเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ มีนิสัยที่ดีในการเขียน รักการเขียนและนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ และเพิ่มจากประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ เขียนคำขวัญ คำคม คำอวยพรโอกาสต่างๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชีวิตประจำวัน อัดชีวประวัติและประสบการณ์ต่างๆ เขียนย่อความ จดหมายธุรกิจ แบบกรอกสมัครงาน เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ แสดงความรู้สึก ได้แย่งอย่างมีเหตุผล เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า และเขียนโครงการ การใช้ข้อมูลสารสนเทศในการอ้างอิง และผลิต ผลงานของตนทั้งสารคดีและบันเทิง

จากที่อธิบายมาสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการสอนเขียน มักแตกต่างกันออกไปตาม ความต้องการของครูผู้สอนและระดับชั้นเรียน ทั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลักที่ตรงกัน คือ เขียนเพื่อความ ถูกต้อง เพื่อให้สามารถสื่อความหมาย บรรยายสถานการณ์ในชีวิตประจำวันและในจินตนาการ รวมทั้งนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนและการทำงานในอนาคตได้

2.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

การเขียน เป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความเข้าใจของผู้เขียน โดยสื่อออกมาผ่าน สัญลักษณ์หรือตัวอักษร ซึ่งปัจจัยที่สามารถทำให้ผู้เขียนประสบความสำเร็จในการสื่อสารนั้นมีด้วยกันหลายปัจจัย กรมวิชาการ (2545, p. 48) ได้อธิบายไว้ ดังนี้

2.4.1 มือ การพัฒนามือกล้ามเนื้อมือเป็นส่วนสำคัญในการเขียน เด็กบางคน ไม่สามารถบังคับกล้ามเนื้อให้เขียนตัวอักษรได้ บางคนมือพิการก็ทำให้เขียนไม่ถนัด หรือไม่สามารถเขียนได้เลย การเขียนต้องใช้มือเป็นประการสำคัญ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการฝึก กล้ามเนื้อมือด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนทั่วไป

2.4.2 ตา การเขียนจำเป็นต้องใช้สายตาดูแบบตัวอักษรว่าเหมือนแบบหรือไม่ สำหรับเด็กที่มีพัฒนาการทางอวัยวะตาไม่เจริญไปตามปกติ จะมองภาพกลับกันกับภาพจริง คือ มองตัวอักษรกลับหัวบ้าง กลับตัวบ้าง ดังนั้น สายตาจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเขียน มาก

2.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างตากับกล้ามเนื้อ การเขียนต้องอาศัยตามองเพื่อ รับเข้าและใช้มือเขียนสิ่งที่มองเห็น นอกจากนี้ตายังต้องมองสิ่งที่มือเขียนว่ามีขนาดถูกต้องเหมือน

แบบหรือเหมือนที่คิดไว้หรือไม่ นอกจากนี้ ในบางครั้งเมื่อเด็กเขียนตามคำบอก การฟังจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับอีกด้วย เพราะถ้าฟังไม่ชัดก็จะเขียนไม่ถูก

2.4.4 สมอหรือสติปัญญา การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาความคิดและสติปัญญาดังกล่าวข้างต้นแล้ว สมอก็จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จำเป็นต่อการเขียนอย่างยิ่ง เพราะถ้าสมอไม่คิดสิ่งใดแล้วก็ไม่มีความต้องการที่จะเขียน แสดงสิ่งนั้นออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ปัจจัยที่ทำให้ผู้เขียนประสบความสำเร็จในการสื่อสารขึ้นอยู่กับการทำงานของประสาทสัมผัสของร่างกายเป็นสำคัญ ซึ่งได้แก่ มือ ตา การได้ยิน สมอ หรือสติปัญญา และความสัมพันธ์ระหว่างตากับกล้ามเนื้อทุกส่วนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการได้ยินด้วย โดยสิ่งเหล่านี้จะต้องทำงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต้องสอดคล้องหรือประสานกัน จึงจะทำให้การเขียนประสบความสำเร็จได้ตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

2.5 การเรียนการสอนเขียนประโยค

นันทนา ลำเทียน (2540, p. 15) อธิบายถึงโครงสร้างของประโยคภาษาไทยไว้ ดังนี้

โครงสร้างของประโยคภาษาไทยสามารถแบ่งความหมายได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะในความหมายกว้าง และลักษณะในความหมายแคบ ถ้าใช้ในความหมายกว้าง หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องวลี หรือเรื่องกรำแนกคำ เป็นหมวดคำชนิดต่างๆ แต่ในความหมายแคบ จะหมายถึงเฉพาะเรื่องของประโยคเท่านั้น ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงลักษณะของประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม เนื่องจากเป็นประโยคตามโครงสร้างพื้นฐานใช้เริ่มต้นบทสนทนาได้ และจะกำหนดส่วนมูลฐานของประโยค โดยพิจารณาจากคำพูดที่เป็นประโยคสั้นๆ ประกอบด้วยคำตั้งแต่สองคำไปจนถึงสี่คำเท่านั้น เป็นประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วยคำเพียงสองชนิด คือ คำนาม และคำกริยา

กำหนดส่วนมูลฐานของประโยคแบ่งเป็นการกำหนดส่วนมูลฐาน ซึ่งเป็นหน้าที่ของคำนาม และการกำหนดส่วนมูลฐานของประโยค ซึ่งเป็นหน้าที่ของคำกริยา

2.5.1 การกำหนดส่วนมูลฐาน ซึ่งเป็นหน้าที่ของคำนาม ได้แก่

2.5.1.1 หน่วยประธาน (ป) คำนามในประโยค แบบที่ 1 เมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนประโยคอยู่ข้างหน้าคำกริยา จะเรียกว่าหน่วยประธาน

2.5.1.2 หน่วยกรรมตรง (ต) คำนามในประโยคแบบที่ 2 เมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคอยู่ข้างหลังคำกริยาจะเรียกว่า หน่วยกรรมตรง

2.5.1.3 หน่วยกรรมรอง (ร) คำนามคำสุดท้ายในประโยคแบบที่ 4 เมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคจะเรียกว่า หน่วยกรรมรอง

2.5.2 การกำหนดส่วนมูลฐานของประโยคซึ่งเป็นหน้าที่ของคำกริยา ได้แก่

2.5.2.1 หน่วยกรรม (อ) คำกริยาเมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคโดยไม่มีหน่วยกรรมตรงตามหลัง ดังประโยคในแบบที่ 1 เรียกว่า หน่วยกรรม

2.5.2.2 หน่วยสกรรม (ส) คำกริยา เมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคโดยมีหน่วยกรรมตรงตามหลัง ดังในประโยคแบบที่ 2 และ 3 จะเรียกว่า หน่วยสกรรม

2.5.2.3 หน่วยทวิกรรม (ท) คำกริยาเมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคโดยมีทั้งหน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรองตามหลัง ดังในประโยคแบบที่ 4 จะเรียกว่าหน่วยทวิกรรม

วิเชียร เกษประทุม (2557, pp. 70-71) ได้อธิบายส่วนประกอบของประโยคเอาไว้ว่า ส่วนประกอบของประโยค มีประธานกับภาคแสดง ประธานคือส่วนสำคัญของข้อความเพื่อบอกให้รู้ว่าใครหรือสิ่งใด มักเป็นคำนามหรือสรรพนาม ประธานอาจมีส่วนขยายประธานเพิ่มขึ้นก็ได้ ส่วนภาคแสดงคือส่วนที่แสดงอาการของประธานให้ได้ความหมายครบถ้วนว่าแสดงอาการอย่างไร แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ กริยา ส่วนขยายกริยา กรรม และขยายกรรม ประโยคจะต้องมี ประธาน กริยา หรือ ประธาน กริยา และกรรม สำหรับส่วนขยายนั้นจะมีหรือไม่มีก็ได้ ตัวอย่าง เช่น

กบร้อง	เป็นประโยค 2 ส่วน
ชานาจับปลา	เป็นประโยค 3 ส่วน
นักมวยไทยเตะหนัก	เป็นประโยค 4 ส่วน
นักเรียนชั้น ม.3 เรียนภาษาไทยเก่ง	เป็นประโยค 5 ส่วน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า โครงสร้างหลักของประโยคพื้นฐานจะต้องประกอบด้วย ส่วนมูลฐาน ได้แก่ ประธาน กริยา หรือ ประธาน กริยา และกรรม สำหรับส่วนขยายอาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ส่งสาร ส่วนที่ทำหน้าที่เป็นประธาน ชนิดของคำในตำแหน่งนี้จะต้องเป็นคำนาม และส่วนที่ทำหน้าที่เป็นกริยา จะต้องวางไว้ข้างหลังประธาน

2.6 การประเมินการเขียน

ชวลิต ชูกำแหง (2550, pp. 135-146) ได้นำเสนอเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล ซึ่งสามารถแบ่งได้ ดังนี้

2.6.1 แบบตรวจสอบรายการ

เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดพฤติกรรมที่ต้องการ โดยเน้นที่การบันทึกข้อมูล ที่แสดงถึงพฤติกรรมการปฏิบัติของผู้ถูกประเมินว่าได้ปฏิบัติงานตามข้อรายการที่แสดงไว้หรือไม่ มักใช้กับกิจกรรมของงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่เป็นลำดับขั้นตอน เช่น การให้ประกอบ อุปกรณ์จากชิ้นส่วนวัสดุที่กำหนดให้ซึ่งมีขั้นตอนของการประกอบที่มีลำดับก่อนหลัง เมื่อผู้ถูกทดสอบปฏิบัติงาน ผู้วัดจะสังเกตการณ์ปฏิบัติ แล้วตรวจเช็คโดยทำเครื่องหมายขีดถูกใน ช่องที่ต้องการหลังจากบันทึกข้อมูลเสร็จ ผู้ถูกทดสอบมักจะได้รับข้อมูลอันเป็นผลจากการสังเกต ของผู้ประเมินเพื่อทราบทักษะการปฏิบัติของตนเอง อันจะเป็นประโยชน์กับการปรับปรุงแก้ไข ต่อไป เป็นการให้ข้อมูลป้อนกลับกับผู้ปฏิบัติ

แบบตรวจสอบรายการเหมาะกับการวัดทักษะการปฏิบัติงานในส่วนที่เป็น กระบวนการ ซึ่งมีขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ค่อนข้างแน่นอนตายตัว ข้อสังเกตการใช้แบบตรวจสอบ รายการมักไม่ใช่นิรูปการประเมินคุณภาพของการปฏิบัติ นั่นคือ ผู้ประเมินมีหน้าที่สังเกต ดูว่าผู้ปฏิบัติได้ทำงานในขั้นตอนที่กำหนดหรือไม่ และทำได้หรือไม่ได้ แต่จะไม่ตัดสินว่าทำได้ดี หรือไม่ สวยหรือไม่สวยเพียงใด การตัดสินผลการวัดขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่วางไว้ บางครั้งหากทักษะที่ ให้ปฏิบัติงานมีความสำคัญทุกขั้นตอน ผู้ปฏิบัติที่ไม่ผ่านการประเมินในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่ง อาจถือว่าไม่มีทักษะในการปฏิบัติงานนั้นทั้งหมด

2.6.2 ระเบียนพฤติกรรม (anecdotal record)

มักใช้บันทึกข้อมูลจากการสังเกตอย่างไม่เป็นทางการ (informal observation) ในห้องเรียน โดยเฉพาะหากเป็นชั้นเรียนเล็กๆ ครูผู้สอนจะสังเกตพัฒนาการของนักเรียน แล้วจดบันทึก ส่วนในชั้นเด็กโตระดับมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษา เป็นเครื่องมือที่อาจนำไปใช้ ในการวัดความรู้สึกลึกซึ้งในศิลปะ วัฒนธรรม วรรณคดี หรือดนตรี ซึ่งหาเครื่องมือได้ไม่ยาก พฤติกรรมที่บันทึกในระเบียนนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้คาดคะเนล่วงหน้าว่าจะต้องเกิด ผู้บันทึกมีการวางแผนล่วงหน้าว่าจะทำการบันทึกพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายของการ เรียนการสอน แต่จะไม่กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกต ผู้บันทึกมีหน้าที่บันทึกพฤติกรรม ที่เห็นว่าจะเป็นและมีความสำคัญกับการเรียนการสอน

ระเบียบพฤติกรรมที่เหมาะสมกับการวัดทักษะการปฏิบัติงานที่ผู้สอนเน้นการนำข้อมูลมาช่วยในการปรับแก้ทักษะการปฏิบัติงาน เครื่องมือชนิดนี้อาจไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการตัดสินทักษะความสามารถเพื่อการประเมินผลสรุป (summative) เพราะมีความเป็นปรนัยน้อยและไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันสำหรับการประเมินการปฏิบัติงานของแต่ละคน โดยธรรมชาติของระเบียบพฤติกรรมจึงไม่มีการให้คะแนนเกี่ยวกับระดับคุณภาพของการทำงาน

2.6.3 มาตรฐานประมาณค่า (rating scale)

แบบประมาณค่าหรือมาตรฐานประมาณค่า เป็นเครื่องมือที่สามารถนำมาใช้วัดทักษะการปฏิบัติได้ ทั้งในการวัดกระบวนการและผลงานโดยการแสดงรายการพฤติกรรมที่วัดและตัวบ่งชี้คุณภาพของระดับการปฏิบัติ ซึ่งกำหนดเป็นโครงสร้างและมีช่วงของมาตราที่มีค่าเป็นตัวเลขหรือระดับของพฤติกรรมให้ผู้ประเมินเลือกตามการตัดสินของตนเอง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การประเมินการเขียนสามารถทำได้ 3 วิธี ได้แก่ การใช้แบบตรวจสอบรายการ ซึ่งเป็นการบันทึกทักษะตามข้อรายการ เหมาะกับการวัดการปฏิบัติงานในส่วนที่เป็นกระบวนการ การใช้ระเบียบพฤติกรรม ใช้บันทึกข้อมูลจากการสังเกตอย่างไม่เป็นทางการครูผู้สอนจะสังเกตพัฒนาการของนักเรียนแล้วจดบันทึก การใช้มาตราส่วนประมาณค่า สามารถนำมาใช้วัดทักษะการปฏิบัติทั้งในการวัดกระบวนการและคุณภาพ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอน Strategic and Interactive Writing

Instruction (SIWI)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) ผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ตามลำดับ ดังนี้

3.1 ความหมายและความสำคัญของวิธีการสอน SIWI

วอลเบอร์ (Wolbers, 2008, p. 6) ได้ให้ความหมายของวิธีการสอน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) โดยให้คำจำกัดความไว้ว่า เป็นวิธีการสอนที่อาศัยความร่วมมือกันระหว่างครูและนักเรียนเพื่อสร้างประโยคที่ถูกต้อง ครูจะทำหน้าที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดใหม่ๆ ร่วมสนทนาและอภิปรายในหัวข้อที่ใช้ในการเขียน คอยติดตามและแก้ไขให้การอภิปรายในห้องเรียนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แนวทางการทำงานเพื่อให้ นักเรียนสามารถเกิดความคิดและเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง ทบทวนกระบวนการเขียน และแก้ไขให้ถูกต้องตามหลักการ

วอลเบอร์ และคนอื่นๆ (Wolbers, 2015, p. 3) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า SIWI เป็นกระบวนการสอนเขียนที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้และสามารถเขียนได้ถูกต้อง

ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ไม่ใช่การสอนเขียนโดยตรง แต่เป็นกรอบแนวคิดที่ใช้สำหรับ
แนะแนวทางในการเขียน (Wolbers, 2016, p. 3)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า SIWI เป็นวิธีที่ใช้ในการสอนเขียนโดยใช้การอภิปราย
และการร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียน ซึ่งครูมีหน้าที่แนะแนวทางและกระตุ้น
ให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่ใช้ในการเขียน คอยติดตามและแก้ไขให้เป็นประโยชน์
ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จนกระทั่งสามารถเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง SIWI
มีความสำคัญคือทำให้การเรียนการสอนภายในห้องเรียนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3.2 หลักการของวิธี SIWI

SIWI เป็นการใช้กลยุทธ์ในการสอนเขียน ร่วมกับการสร้างความร่วมมือกันระหว่าง
ครูและนักเรียน ความตระหนักรู้และความสามารถทางภาษาร่วมกันในการสอนเขียน ซึ่งเสนอโดย
วอลเบอร์ ในปี 2008 วอลเบอร์และคนอื่นๆ ในปี 2015 วอลเบอร์และคนอื่นๆ ในปี 2016
โดยมีรายละเอียด ดังนี้

วอลเบอร์ (Wolbers, 2008, pp. 9-10) ได้อธิบายไว้ว่า วิธี SIWI ประกอบด้วย
หลักการ 2 ส่วน ได้แก่

3.2.1 กลยุทธ์การเขียน หมายถึง ขั้นตอนการเขียน การใช้คำหรือสัญลักษณ์
ต่างๆ รวมทั้งโครงสร้างหลักไวยากรณ์ ครูต้องคอยแนะแนวทางตั้งแต่เริ่มวางแผนการเขียน
จนกระทั่งนักเรียนสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง

3.2.2 การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน หมายถึง การสอนเขียนโดยใช้
การสนทนา อภิปรายและร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียน โดยนักเรียนจะเกิด
กระบวนการคิดและความรู้เกี่ยวกับการเขียนที่ถูกต้องในระหว่างที่ทำกิจกรรมร่วมกันตลอดเวลา

วอลเบอร์ (Wolbers, 2015, pp. 2-3) ได้อธิบายไว้ว่า SIWI เป็นวิธีการสอนเขียน
ที่เหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วยหลักการที่สำคัญ
3 ประการ ได้แก่

3.2.1 กลยุทธ์การเขียน นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียนที่ถูกต้อง
และชัดเจน โดยมีขั้นตอนการสอนทั้งหมด 6 ขั้นตอน ซึ่งเรียกว่า POSTER ได้แก่ P = Plan
(การวางแผน) O = Organize (การจัดการ) S = Scribe (การเขียน) T = Translate
(การแปลความ) E = Edit (การแก้ไข) R = Revise (การทบทวน)

3.2.2 การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน ครูและนักเรียนจะร่วมกันปรึกษาหารือ อภิปราย และร่วมกันสร้างผลงาน โดยในระหว่างการทำกิจกรรมสมาชิกทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมในการคิดและตัดสินใจตลอดเวลา ซึ่งได้ตอบกันระหว่างครูและนักเรียนจะช่วยให้ นักเรียนเกิดองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียนและช่วยให้นักเรียนฝึกเขียนได้อย่างถูกต้อง ในตอนแรกครูจะให้คำแนะนำและคอยช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดแล้วค่อยๆ ลดความช่วยเหลือลงไป จนกระทั่งนักเรียนทุกคนสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง

3.2.3 การตระหนักรู้ทางภาษา นักเรียนต้องสามารถเชื่อมโยงความหมายของภาษาเขียนและภาษามือหรือภาษาพูดได้ ในระหว่างการทำงานอภิปรายและการเขียนครูต้องเปรียบเทียบหลักการในการเขียน เช่น ไวยากรณ์ อธิบายขยายความเกี่ยวกับประโยคหรือคำศัพท์ ให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน การโต้ตอบระหว่างครูและนักเรียนจะทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการเขียนที่ถูกต้องโดยปริยาย ซึ่งในระหว่างการเรียนรู้การสอนอาจใช้อุปกรณ์หรือวิธีการต่างๆ เข้าช่วยเพื่อให้นักเรียนเข้าใจหลักการเขียนได้ดีมากขึ้น เช่น ใช้ภาพวาดวัตถุที่เป็นของจริง หรือเล่นบทบาทสมมุติ เป็นต้น

วอลเบอร์ (Wolbers, 2016, pp. 4-7) ได้อธิบายไว้ว่า SIWI ประกอบด้วยหลักการที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่

3.2.1 กลยุทธ์การเขียน ในขั้นตอนนี้ครูจะต้องอธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีหรือองค์ความรู้ที่ใช้ในการเขียน เป็นการพัฒนาทักษะและกระบวนการทางความรู้ให้เป็นไปอย่างถูกต้อง รวมทั้งให้นักเรียนได้ฝึกเขียนด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้อาจใช้อุปกรณ์เสริม เช่น บัตรภาพ-บัตรคำ เป็นต้น เข้ามาช่วยแนะเพื่อให้นักเรียนเกิดความคิด และสามารถเขียนเป็นประโยคได้ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้กระบวนการเขียนที่ถูกต้องแล้วครูจะลดความช่วยเหลือลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งนักเรียนสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง

3.2.2 การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน การร่วมกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียน หรือนักเรียนและเพื่อนร่วมห้อง เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ ครูและนักเรียนจะร่วมกันคิดและสร้างผลงานรวมทั้งร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องในการเขียน การโต้ตอบหรือร่วมกันอภิปรายจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการสอนในเชิงทฤษฎี และจะทำให้การเรียนรู้การสอนภายในห้องเรียนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3.2.3 การตระหนักรู้และความสามารถทางภาษา การแลกเปลี่ยนความคิดและร่วมกันอภิปรายจะทำให้ นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในภาษามากขึ้น โดยครูสามารถทดสอบความรู้ความเข้าใจทางภาษาได้จากสิ่งที่นักเรียนแสดงออกมาในเชิงรูปธรรม

เช่น การวาดภาพ การทำท่าทางต่างๆ เป็นต้น การสอนภาษาและการเปรียบเทียบระหว่างภาษาเขียนและภาษามือจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายและพัฒนาความสามารถในการเขียนมากยิ่งขึ้น และหากการเขียนของนักเรียนไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ครูจะช่วยแก้ไขและอธิบายในสิ่งที่ถูกต้อง จนกระทั่งนักเรียนเข้าใจรายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา และสามารถเขียนได้ด้วยตัวเอง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีการสอน SIWI ประกอบด้วยหลักการสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ กลยุทธ์การสอนเขียน การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน และการตระหนักรู้และความสามารถทางภาษา ซึ่งการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะ กระบวนการเขียนที่ถูกต้องจะเกิดผ่านการอภิปรายและร่วมกันทำกิจกรรมระหว่างครูกับนักเรียน การแลกเปลี่ยนความคิด และการโต้ตอบกันของสมาชิกภายในห้องจะช่วยให้เข้าใจรายละเอียดของหลักไวยากรณ์ทางภาษาจนกระทั่งนักเรียนสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง กิจกรรมเหล่านี้ทำให้การเรียนการสอนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3.3 ขั้นตอนการสอนของวิธี SIWI

วอลเบอร์ (Wolbers, 2008, pp. 8-9) กล่าวว่า SIWI ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 2 ขั้นตอน ได้แก่ กลยุทธ์การสอน และการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.3.1 กลยุทธ์การสอน ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 6 ขั้นตอน เรียกว่า POSTER ได้แก่

3.3.1.1 การวางแผน (Plan) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ต้องการเขียนเพื่อวางแผนหรือกำหนดแนวทางในการเขียนประโยค

3.3.1.2 การจัดการ (Organize) นักเรียนรวบรวมข้อมูลคำศัพท์นำมาจัดหมวดหมู่โดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น

3.3.1.3 การเขียน (Scribe) ครูแนะนำนักเรียนเรื่องการนำข้อมูลจากการจัดหมวดหมู่มาใช้เขียนประโยคตามความคิดของตนเอง

3.3.1.4 การแปลความ (Translate) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่เขียน

3.3.1.5 การแก้ไข (Edit) ครูเขียนโครงสร้างการเขียนประโยคภาษาไทย ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง

3.3.1.6 การทบทวน (Revise) เมื่อแก้ไขเป็นข้อความที่ถูกต้อง ครูต้องให้นักเรียนคัดลอกประโยคลงบนใบงานชิ้นใหม่เพื่อความสะดวกและสวยงาม สรุปและทำแบบฝึกหัด

3.3.2 การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน ไม่ใช่หลักการสอนโดยตรงแต่เป็นกิจกรรมที่จำเป็นในระหว่างที่เกิดกระบวนการ POSTER ซึ่งครูจะคอยชี้แนะและกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้

วอลเบอร์ (Wolbers, 2015, p. 2) ได้อธิบายไว้ว่า SIWI ประกอบด้วยขั้นตอนการสอนที่เรียกว่า POSTER ซึ่งได้แก่ P = Plan (การวางแผน) O = Organize (การจัดการ) S = Scribe (การเขียน) T = Translate (การแปลความ) E = Edit (การแก้ไข) R = Revise (การทบทวน)

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า SIWI ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอน ได้แก่ การวางแผน การจัดการ การเขียน การแปลความ การแก้ไข และการทบทวน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สอนเกี่ยวกับหลักการในการเขียน โดยขั้นตอนดังกล่าวจะดำเนินไปพร้อมกับการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน เป็นการทำกิจกรรมและการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างสมาชิกภายในห้องเรียนเพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธี SIWI

วอลเบอร์ (Wolbers, 2008) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธี SIWI (Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI): Apprenticing deaf students in the construction of English text) วิธีที่ใช้ในการวิจัย คือ แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 8 สัปดาห์ เมื่อนำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน พบว่า คะแนนในกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการสอน SIWI สูงกว่ากลุ่มควบคุม สรุปได้ว่าความสามารถเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังใช้วิธี SIWI สูงขึ้น

วอลเบอร์ และคนอื่นๆ (Wolbers, 2015) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SIWI (The Writing Performance of Elementary Students Receiving Strategic and Interactive Writing Instruction) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ SIWI ในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวกและหูตึง) ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 5 คน ผลการศึกษาพบว่า วิธีสอน SIWI สามารถพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสูงขึ้น

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสตอรี่บอร์ด (Storyboard)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสตอรี่บอร์ด ผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ตามลำดับ ดังนี้

4.1 ความหมายของสตอรี่บอร์ด

เอสเลย์ (Essley, 2008) ได้ให้ความหมายของสตอรี่บอร์ด (Storyboard) ว่าเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนการสอน นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้จากการมองเห็นและการทำให้นามธรรมกลายเป็นรูปธรรม การเขียนสตอรี่บอร์ดหรือการเขียนภาพนั้นเป็นต้นกำเนิดของภาษาเขียนทุกภาษาโดยใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณและถูกพัฒนามาเรื่อยๆ จนกลายเป็นภาษาข้อความ สตอรี่บอร์ดมีหลายรูปแบบและถูกนำมาใช้เมื่อผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดออกมาในรูปแบบที่เข้าใจง่าย ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะทำให้เห็นภาพรวมของข้อมูล สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน

พินอันโทอัน (Pinantoan, 2013) ให้ความหมายของสตอรี่บอร์ดว่า เป็นรูปภาพที่ใช้ถ่ายทอดรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ต้องการสื่อ โดยสร้างลงบนตารางที่ถูกออกแบบเอาไว้

อันดารี (Andari, 2014, p. 13) กล่าวว่า สตอรี่บอร์ด เป็นการสื่อสารโดยใช้รูปภาพ มีวิธีการนำเสนอคือจัดวางรูปภาพที่เป็นใจความสำคัญหรือสิ่งที่ต้องการแสดงให้เห็นลงบนช่องว่างในกระดาษ โดยรูปภาพเหล่านี้จะนำไปสู่การเขียนข้อความหรือประโยคที่แตกต่างกันออกไปของแต่ละบุคคล

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สตอรี่บอร์ด เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย มีการนำเสนอเรื่องราวโดยใช้รูปภาพจัดเรียงลำดับลงบนช่องตารางเพื่อเปลี่ยนสิ่งที่เป็นามธรรมให้กลายเป็นรูปธรรม หรือเปลี่ยนข้อความเป็นรูปภาพเพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้

4.2 หลักการสร้างสตอรี่บอร์ด

สตอรี่บอร์ด เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่นิยมใช้ในการสอนอ่านและสอนเขียน ซึ่งสามารถใช้นำเสนอความคิดเพื่อแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพที่เข้าใจง่าย โดยหลักการสร้างสตอรี่บอร์ดมีรายละเอียด ดังนี้

วาร์เวล (Varvel, 2005, p. 1) กล่าวว่า รูปแบบของสตอรี่บอร์ดสามารถกำหนดได้ตามความต้องการหรือความชอบของผู้ใช้และลักษณะของแหล่งข้อมูล แม้จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปแต่การทำสตอรี่บอร์ดแต่ละครั้งต้องมีองค์ประกอบที่เหมือนกัน คือ หัวข้อ รายละเอียด

ลำดับของการเขียนข้อความ การดำเนินเรื่องหรือการเชื่อมโยงข้อมูล เป็นต้น ซึ่งขั้นตอนในการสร้างสตอรี่บอร์ดมี ดังนี้

- 4.2.1 จัดเรียงข้อมูลและองค์ประกอบของสตอรี่บอร์ด
- 4.2.2 ตรวจสอบและทบทวนข้อมูลที่เลือกมา
- 4.2.3 ร่างเค้าโครงลงในช่องของสตอรี่บอร์ด
- 4.2.4 เขียนข้อความกำกับรูปภาพแต่ละรูป
- 4.2.5 เริ่มต้นทำสตอรี่บอร์ด
- 4.2.6 ตรวจสอบรายละเอียดและความเหมาะสมขององค์ประกอบในแต่ละช่อง
- 4.2.7 ตรวจสอบเนื้อหาให้ตรงกับรายละเอียดของข้อมูล
- 4.2.8 เชื่อมโยงข้อมูลของแต่ละช่อง
- 4.2.9 ตรวจสอบผังงานและข้อมูลทั้งหมดในสตอรี่บอร์ด

เอสเลย์ (Essley, 2008) กล่าวว่า รูปแบบที่ใช้โดยทั่วไปจะมีลักษณะคือ ในหนึ่งหน้ากระดาษจะแบ่งเป็นช่องสี่เหลี่ยมสำหรับวาดภาพและมีการเขียนข้อความสั้นๆ กำกับไว้ได้ภาพ การเขียนข้อความในแต่ละช่องใช้รูปแบบเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือคือเริ่มต้นจากการเขียนในตารางด้านบนซ้ายไปเรื่อยๆ และกลับมาเริ่มใหม่เมื่อสิ้นสุดข้อความในแต่ละบรรทัด ส่วนรูปแบบหลักอื่นๆ ได้แก่ การสร้างช่องสี่เหลี่ยมไว้ด้านซ้ายและมีเส้นบรรทัดไว้สำหรับเขียนข้อความในด้านขวา ซึ่งโดยทั่วไปจะนิยมใช้รูปแบบนี้เมื่อประโยคหรือข้อความอยู่ในลักษณะที่สมบูรณ์มากกว่า เนื่องจากจะช่วยให้นักเรียนเห็นการเชื่อมโยงระหว่างรูปภาพในสตอรี่บอร์ด และประโยคได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักการสร้างสตอรี่บอร์ดไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัว ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ใช้ แต่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบของข้อมูลและการดำเนินเรื่องไปในทิศทางเดียวกัน ในแต่ละช่องของรูปภาพต้องมีคำหรือข้อความสั้นๆ กำกับไว้เสมอ และเมื่อนำมาเชื่อมโยงกันจะเกิดเป็นข้อความหรือเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ

4.3 ความสำคัญของสตอรีบอร์ด

เอสเลย์ (Essley, 2008) ได้อธิบายถึงความสำคัญและประโยชน์ของสตอรีบอร์ดไว้ดังนี้

4.3.1 มีประโยชน์ในการนำเสนอความคิดที่เป็นนามธรรมและเหมาะกับการใช้สอนอ่านและเขียน

4.3.2 สามารถให้นักเรียนบอกเล่าความคิดหรือประเด็นหลักจากเรื่องราวต่างๆ ได้ง่ายขึ้น

4.3.3 ทำให้ง่ายต่อการอ่านและการเขียน เนื่องจากมีรูปภาพประกอบช่วยให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจนขึ้น

พินอันโทอัน (Pinantoan, 2013) ได้อธิบายถึงความสำคัญและประโยชน์ของสตอรีบอร์ดไว้ ดังนี้

4.3.1 สตอรีบอร์ด ช่วยให้การเขียน การนำเสนอปากเปล่า และการสรุปเรื่องราว ได้ดีขึ้น

4.3.2 การใช้ภาพวาดจะช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นๆ ได้ชัดเจนขึ้น

4.3.3 สามารถใช้กับเด็กเล็กได้ โดยให้ฟังเรื่องราวแล้วสรุปด้วยการวาดเหตุการณ์สำคัญลงในสตอรีบอร์ด

4.3.4 การสอนโดยใช้สตอรีบอร์ด ช่วยให้ครูสามารถถ่ายทอดความคิดที่ซับซ้อนให้แก่ นักเรียนได้อย่างรวดเร็วเมื่อเทียบกับการเขียนและการพูด

4.3.5 ช่วยลดอุปสรรคทางด้านภาษาสำหรับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาทางการเป็นภาษาหลัก

อันดารี (Andari, 2014, p. 13) กล่าวว่า ความสำคัญของสตอรีบอร์ดมี ดังนี้

4.3.1 สตอรีบอร์ดช่วยกระตุ้นให้เกิดการใช้ภาษาและจัดเรียงลำดับขั้นตอนการพูด การอ่าน รวมทั้งการเขียน

4.3.2 ครูสามารถใช้สตอรีบอร์ดเพื่ออธิบายเสริมในบทเรียนได้ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาในเรื่องที่เรียนได้ชัดเจนมากขึ้น

4.3.3 ง่ายต่อการจัดรวบรวมข้อมูล การแสดงออกหรือการสื่อสาร

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การใช้สตอรี่บอร์ดในการเรียนการสอนมีประโยชน์ต่อการนำเสนอเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือข้อมูลที่เป็นนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปภาพหรือภาพวาด โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังเพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาในเรื่องนั้นๆ และง่ายต่อการอ่านและเขียน

4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด

ฮาซาน และวิจายา (Hasan, 2016) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้สตอรี่บอร์ดในการสอนเขียนบรรยาย (Storyboard in Teaching Writing Narrative Text) ซึ่งสตอรี่บอร์ดเป็นหนึ่งในเทคนิคที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ภาพเพื่อเรียงลำดับในการเขียน ในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการเขียน ผลการวิจัย พบว่า การใช้สตอรี่บอร์ดในการสอนเขียนบรรยายทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น

5. การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้วิธี SIWI สรุปได้ว่า วิธี SIWI เป็นกระบวนการสอนเขียนที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ ไม่ใช่การสอนเขียนโดยตรง แต่เป็นกรอบแนวคิดที่ใช้สำหรับแนะแนวทางในการเขียน โดยใช้การอภิปรายและการร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียน ครูมีหน้าที่แนะแนวทางและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่ใช้ในการเขียน คอยติดตามและแก้ไขประโยชน์ของนักเรียนให้เป็นประโยชน์ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จนกระทั่งสามารถเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง วิธี SIWI ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 2 ขั้นตอน ได้แก่ กลยุทธ์การสอนเขียน และการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน โดยทั้ง 2 ขั้นตอนจะดำเนินไปพร้อมกัน ซึ่งกลยุทธ์การสอนเขียน ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 6 ขั้นตอน เรียกว่า POSTER ได้แก่ P = Plan (การวางแผน) O = Organize (การจัดการ) S = Scribe (การเขียน) T = Translate (การแปลความ) E = Edit (การแก้ไข) R = Revise (การทบทวน)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ดสรุปได้ว่า การทำสตอรี่บอร์ดจะช่วยนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้จากการมองเห็นและการทำให้นามธรรมกลายเป็นรูปธรรม สตอรี่บอร์ดมีหลายรูปแบบและถูกนำมาใช้เมื่อผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดออกมาในรูปแบบที่เข้าใจง่าย ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะทำให้เห็นภาพรวมของข้อมูล สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน หลักการสร้างสตอรี่บอร์ดไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัว

ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ใช้ แต่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบของข้อมูลและการดำเนินเรื่องไปในทิศทางเดียวกัน ในแต่ละช่องของรูปภาพต้องมีคำหรือข้อความสั้นๆ กำกับไว้เสมอ และเมื่อนำมาเชื่อมโยงกันจะเกิดเป็นข้อความหรือเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการสอนโดยใช้วิธี SIWI และสตอรี่บอร์ด แล้วนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โดยการสอนด้วยวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard เป็นการสอนโดยใช้ขั้นตอนการสอนของ SIWI 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การวางแผน ขั้นที่ 2 การจัดการ ขั้นที่ 3 การเขียน ขั้นที่ 4 การแปลความ ขั้นที่ 5 การแก้ไขและทบทวน และใช้สตอรี่บอร์ดในการสอนขั้นที่ 2 เพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์ให้ตรงกับช่องของสตอรี่บอร์ด และในขั้นที่ 5 เพื่อใช้เปรียบเทียบความถูกต้อง ซึ่งการสอนแต่ละขั้นมีรายละเอียดดังนี้

5.1 การวางแผน (Plan) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ต้องการเขียนเพื่อวางแผนหรือกำหนดแนวทางในการเขียนประโยค ใช้พจนานุกรมเพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์

5.2 การจัดการ (Organize) นักเรียนรวบรวมข้อมูลคำศัพท์ นำมาจัดหมวดหมู่ลงในสตอรี่บอร์ดโดยใช้เป็นรูปภาพภาษามือ จากนั้นเปลี่ยนจากสตอรี่บอร์ดภาษามือให้เป็นภาษาเขียน โดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น

5.3 การเขียน (Scribe) ครูให้นักเรียนเขียนประโยคจากสื่อที่กำหนดให้ตามความเข้าใจของตนเองโดยไม่ต้องใช้สตอรี่บอร์ด

5.4 การแปลความ (Translate) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่เขียนในขั้นตอนที่ 3

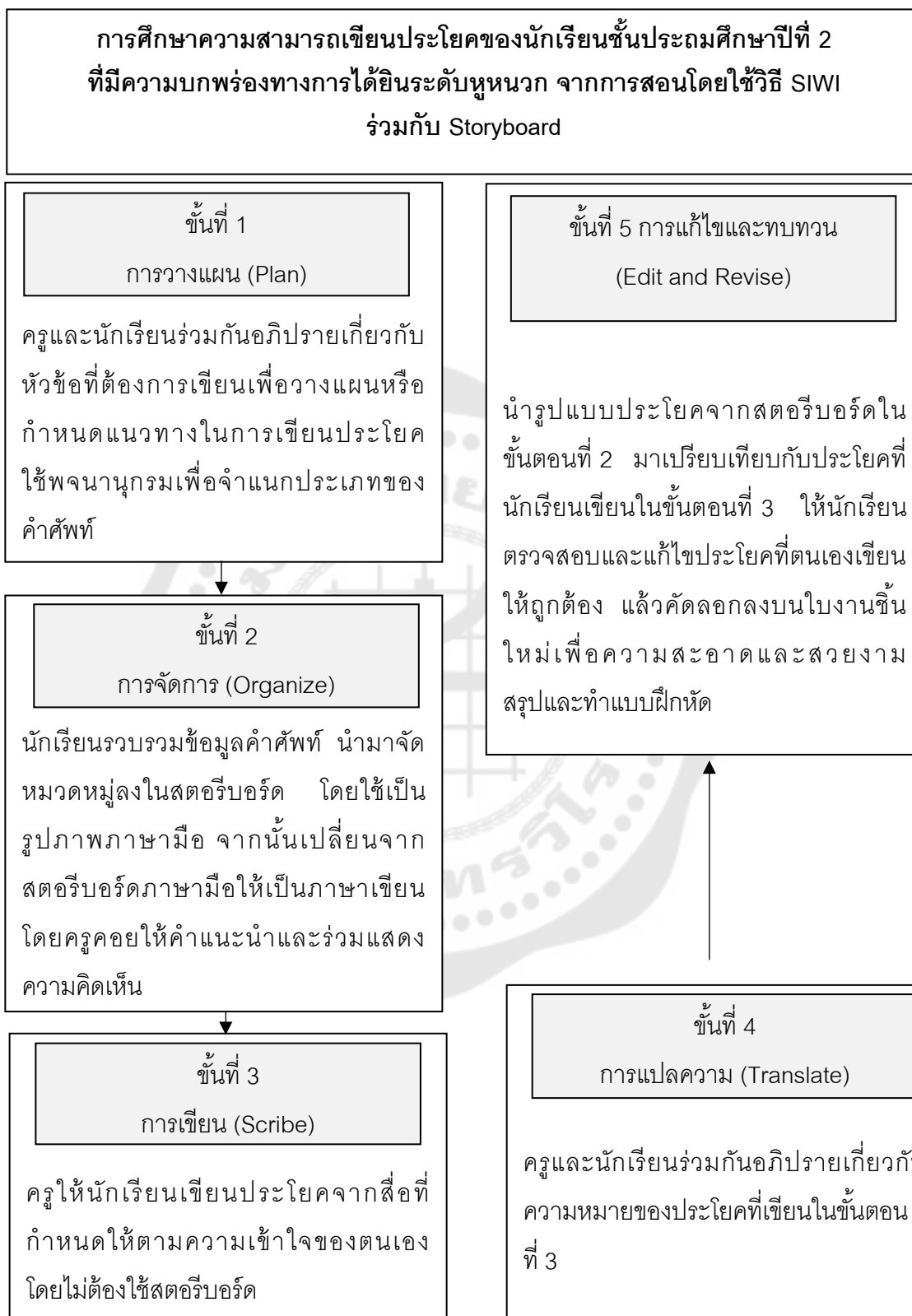
5.5 การแก้ไขและทบทวน (Edit and Revise) นำรูปแบบประโยคจากสตอรี่บอร์ดในขั้นตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 ให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง แล้วคัดลอกลงบนใบงานชิ้นใหม่เพื่อความสะอาดและสวยงาม ร่วมกันสรุปและทำแบบฝึกหัด

จากการนำวิธี SIWI มาใช้ร่วมกับ Storyboard เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนประโยค
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก สามารถนำเสนอ
ได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 การนำเสนอวิธีใช้ SIWI ร่วมกับ Storyboard

จากภาพประกอบ 1 การนำเสนอวิธีใช้ SIWI ร่วมกับ Storyboard เพื่อพัฒนา
ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับหูหนวกมีรายละเอียดการสอน ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนโดยวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยิน เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ดีกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน หรือมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีภาวะพิการอื่นๆ ซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยิน เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ดีกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีภาวะพิการอื่นๆ ซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือก ดังนี้

1. ครูประจำชั้นคัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน กรณีที่นักเรียนไม่มีเอกสารการตรวจวัดการได้ยินจะดำเนินการประสานงานกับผู้ปกครอง และนักแก้ไขการได้ยินเพื่อพานักเรียนไปตรวจวัดการได้ยิน

2. ศึกษาจากใบตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน คัดเลือกนักเรียนที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป

3. คัดเลือกนักเรียนที่สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีภาวะพิการอื่นๆ ซึ่บน จำนวน 8 คน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ข้อมูลนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์

นักเรียน คนที่	เพศ	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล) ก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง		ระดับการได้ยิน (เดซิเบล) หลังใส่เครื่องช่วยฟัง	
		หูซ้าย	หูขวา	หูซ้าย	หูขวา
1	ชาย	95	95	60	50
2	หญิง	108	120	70	75
3	ชาย	103	103	55	65
4	หญิง	112	98	70	60
5	หญิง	108	112	60	70
6	ชาย	117	112	75	60
7	หญิง	118	108	60	55
8	หญิง	108	97	60	55

นักเรียนคนที่ 1 เพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 95 เดซิเบล หูขวา 95 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 60 เดซิเบล หูขวา 50 เดซิเบล นักเรียนมีความสามารถด้านการฟัง สามารถพูดเป็นคำหรือประโยคง่ายๆ ได้แต่ไม่ชัด ใช้ภาษามือ สะกดนิ้วมือและอ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามและตอบคำถามได้ตามความมุ่งหมายของครู มักสื่อสารด้วยภาษามือร่วมกับภาษาพูด มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานและสามารถเขียนได้ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว ผักบางชนิด ผลไม้บางชนิด และคำกริยา

นักเรียนคนที่ 2 เพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 108 เดซิเบล หูขวา 120 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 70 เดซิเบล หูขวา 75 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังและการพูดต่ำ ในการถาม-ตอบ

มักใช้เพียงภาษามือไม่ใช้ภาษาพูดร่วมด้วย สามารถใช้ภาษามือได้คล่อง สะกดนิ้วมือ และอ่านริมฝีปากได้ ไม่ค่อยเข้าใจคำถาม มีความมั่นใจในตัวเองสูง ทำให้บางครั้งเชื่อมั่นในความคิดของตนเองมากเกินไปและไม่รับฟังสิ่งที่ครูผู้สอนอธิบาย มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัวและคำกริยาบางคำ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง วัง เป็นต้น

นักเรียนคนที่ 3 เพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 103 เดซิเบล หูขวา 103 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 55 เดซิเบล หูขวา 65 เดซิเบล มีความสามารถด้านการฟังและการพูดต่ำ ส่วนใหญ่สื่อสารด้วยการใช้ภาษามือและไม่ใช้ภาษาพูด สามารถใช้ภาษามือคล่อง อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถามและตอบคำถามได้ตามความมุ่งหมายของครูแต่ไม่มีความมั่นใจในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานและสามารถเขียนได้ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว คำศัพท์หมวดหมู่ผักและผลไม้บางชนิด

นักเรียนคนที่ 4 เพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 112 เดซิเบล หูขวา 98 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 70 เดซิเบล หูขวา 60 เดซิเบล นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังและการพูดต่ำ ส่วนใหญ่สื่อสารด้วยการใช้ภาษามือและไม่ใช้ภาษาพูด นักเรียนสามารถใช้ภาษามือได้ดี แต่การสะกดนิ้วมือยังไม่คล่อง สามารถอ่านริมฝีปาก ไม่ค่อยเข้าใจคำถาม ถ้าครูถามต้องอธิบายอย่างละเอียดและต้องใช้เวลาในการคิด แต่มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน ตั้งใจเรียน และมีน้ำใจ มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดบุคคลในครอบครัว และคำกริยาบางคำ

นักเรียนคนที่ 5 เพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 108 เดซิเบล หูขวา 112 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 60 เดซิเบล หูขวา 70 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา เนื่องจากนักเรียนย้ายเข้ามาจากต่างโรงเรียนจึงยังต้องมีการปรับตัวเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนและการสะกดนิ้วมือ นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังและการพูดต่ำ ในการถาม-ตอบ มักไม่ใช้ภาษาพูด ไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่ครูถาม ไม่มีความมั่นใจในการตอบรวมทั้งการร่วมกิจกรรมในห้องเรียน มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานหมวดบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง เป็นต้น

นักเรียนคนที่ 6 เพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 117 เดซิเบล หูขวา 112 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 75 เดซิเบล หูขวา 60 เดซิเบล นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังและการพูดต่ำ แต่สามารถใช้ภาษามือและการอ่านริมฝีปากได้ดี ส่วนใหญ่สื่อสารด้วยการใช้ภาษามือและไม่ใช้ภาษาพูด ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม

และการเรียนการสอนเป็นอย่างดี มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดหมู่ ครอบครัว ผักบางชนิด และอาหาร

นักเรียนคนที่ 7 เพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 118 เดซิเบล หูขวา 108 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 60 เดซิเบล หูขวา 55 เดซิเบล มีความสามารถด้านการฟัง อ่านริมฝีปากได้ พูดคำสั้นๆ ได้แต่ไม่ชัด สามารถใช้ภาษามือได้ดี มีความใฝ่รู้ สนใจในการเรียนและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียนเป็นอย่างดี นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว ผัก ผลไม้ และคำกริยา และมีน้ำใจ ช่วยสอนเพื่อนร่วมห้องเสมอ

นักเรียนคนที่ 8 เพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 108 เดซิเบล หูขวา 97 เดซิเบล หลังใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการได้ยิน หูซ้าย 60 เดซิเบล หูขวา 55 เดซิเบล ความสามารถทางภาษา นักเรียนมีความสามารถด้านการฟัง พูดคำสั้นๆ หรือประโยคง่ายๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้แต่ไม่ชัด สามารถใช้ภาษามือได้ดี อ่านริมฝีปากได้ เข้าใจคำถาม และตอบคำถามได้ตามความมุ่งหมายของครูโดยตอบเป็นภาษามือร่วมกับภาษาพูด มีความตั้งใจในการเรียนและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี ทบทวนสิ่งที่เคยเรียนผ่านไปแล้วเสมอ มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว คำกริยา และผักบางชนิด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

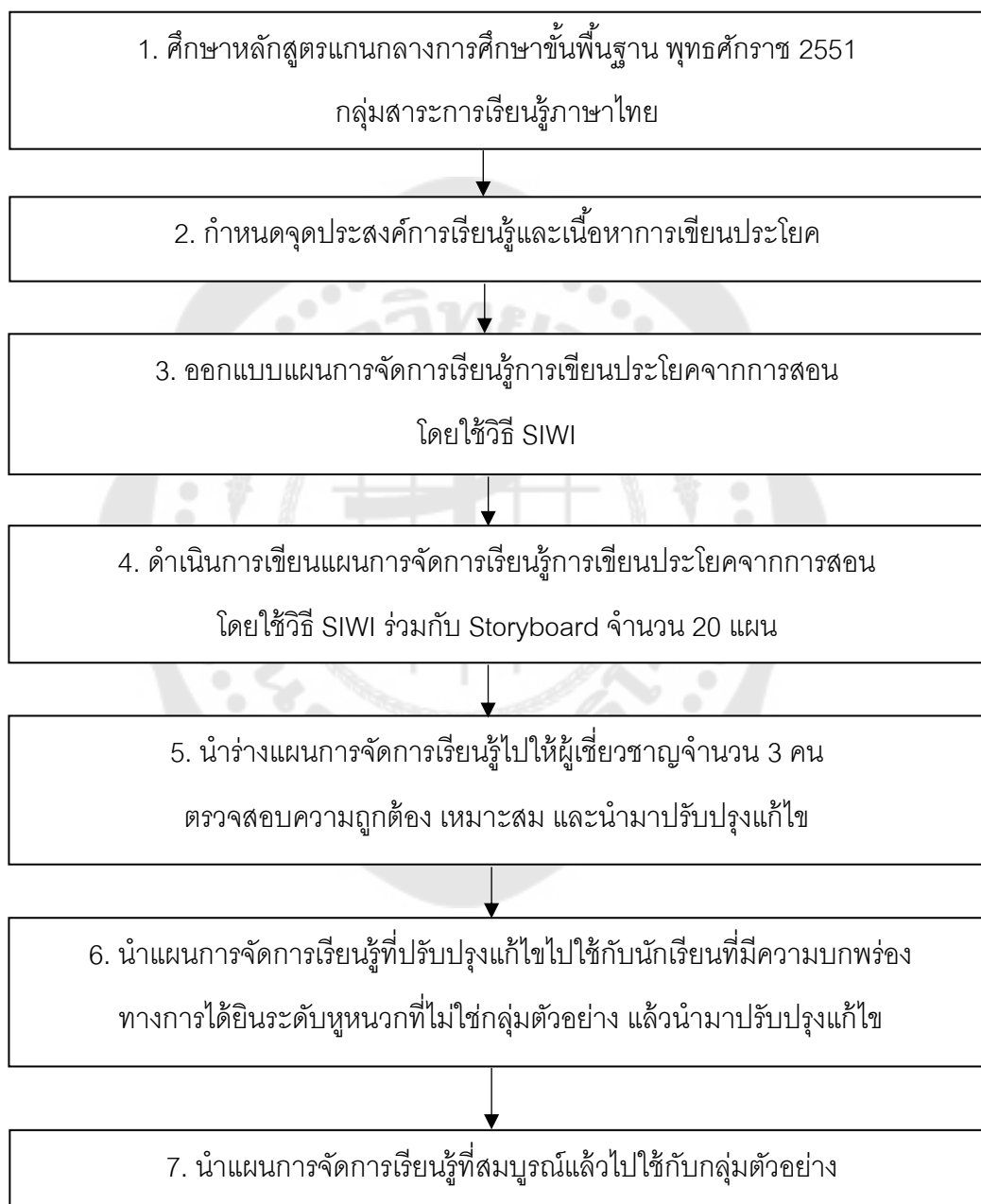
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
2. แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีขั้นตอนในการสร้างแสดงไว้ในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 3 ลำดับขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอน
โดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

จากภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีรายละเอียด ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลักการเขียนประโยคตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย

2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาการเขียนประโยค โดยแบ่งเป็นการเขียนประโยค 2 ส่วน และการเขียนประโยค 3 ส่วน ที่มีโครงสร้างประกอบด้วย ประธาน กริยา และ ประธาน กริยา กรรม ตามลำดับ

3. ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ซึ่งมีการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การวางแผน ขั้นที่ 2 การจัดการ ขั้นที่ 3 การเขียน ขั้นที่ 4 การแปลความ ขั้นที่ 5 การแก้ไขและทบทวน

4. ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard จำนวน 20 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 2 คำศัพท์ที่ใช้ในการสอนเขียนประโยคโดยวิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เรื่อง	คำศัพท์	
		คำนาม	คำกริยา
1	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	เดิน
2	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	นั่ง
3	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	นอน
4	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	ยืน
5	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	วิ่ง
6	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	ว่ายน้ำ
7	ประโยค 2 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู	กระโดด
8	ทบทวนประโยค 2 ส่วน		
9	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู พักทอง พริก	กิน
10	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู มะเขือ ผักกาด	กิน

ตาราง 2 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เรื่อง	คำศัพท์	
		คำนาม	คำกริยา
11	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู ผักบุ้ง มะนาว	ล้าง
12	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู มะเขือเทศ กะหล่ำปลี	ล้าง
13	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู แครอท แตงกวา	ปอก
14	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู มะระ	ปอก
15	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู ข้าว	กิน
16	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู ผัก	กิน
17	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู ผลไม้	กิน
18	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู น้ำ นม	ดื่ม
19	ประโยค 3 ส่วน	พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู ไข่	ปอก
20	ทบทวนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน		

5. นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และนำมาปรับปรุงแก้ไข

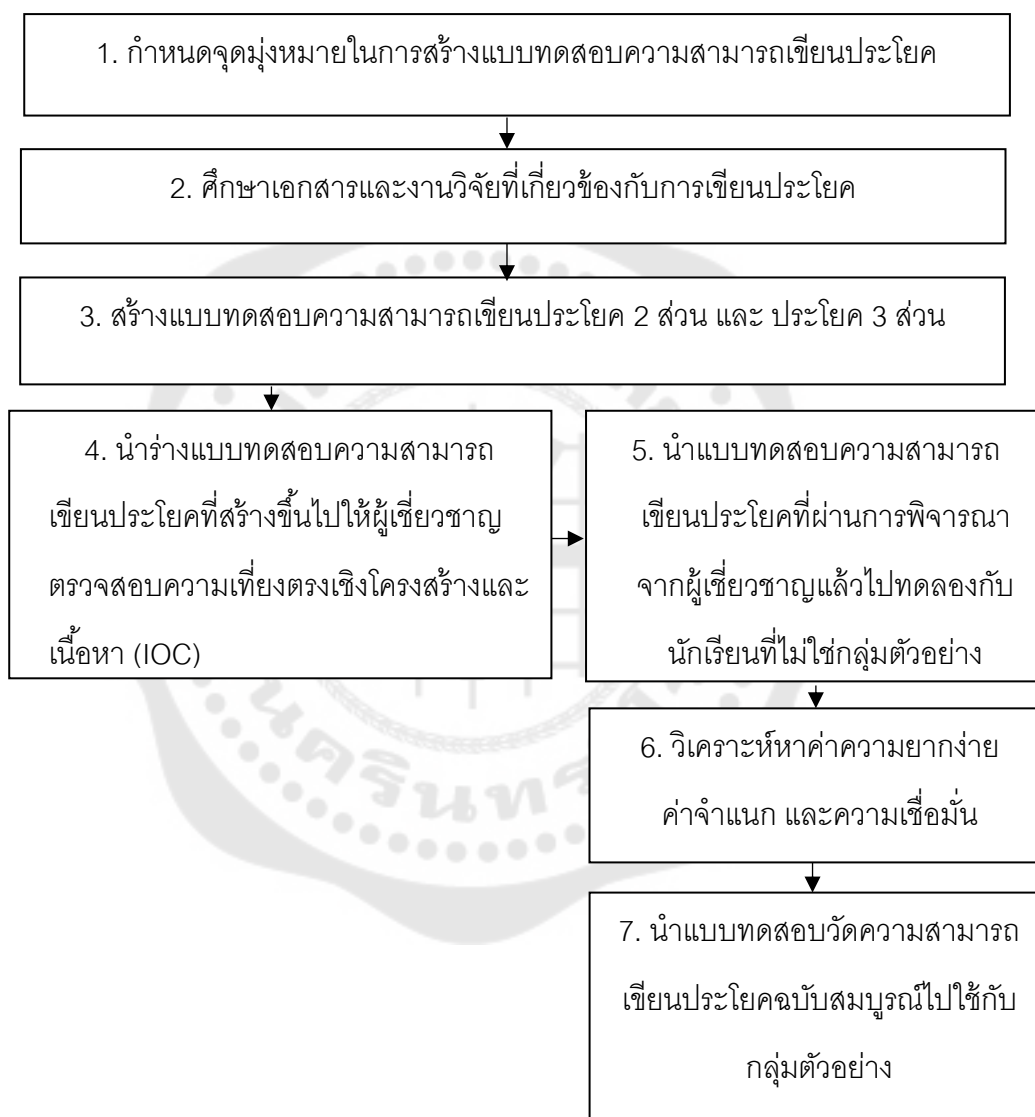
6. ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ให้ถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญโดยมีประเด็นที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ดังนี้ สาระสำคัญ ควรอธิบายให้ละเอียดมากขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการสอนได้อย่างครบถ้วน

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขไปใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีข้อแก้ไขปรับปรุงคือ นักเรียนยังไม่รู้วิธีการใช้พจนานุกรม ซึ่งผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้เสนอแนะให้สอนการใช้พจนานุกรมก่อนเริ่มเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

8. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์แล้วไปสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

2. แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

การสร้างแบบทดสอบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีขั้นตอนการสร้างแสดงไว้ในภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 4 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

จากภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบการเขียนประโยคมีรายละเอียด ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค ซึ่งกำหนดจุดมุ่งหมายไว้ ดังนี้
 - 1.1 เพื่อให้นักเรียนนำคำมาเรียงเป็นประโยคที่ถูกต้อง
 - 1.2 เพื่อให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
 - 1.3 เพื่อให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค โดยศึกษาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเอกสารแนวทางการวัดและประเมินผล รวมทั้งเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับแบบทดสอบ
3. สร้างแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่	จำนวนข้อสอบ	
	จำนวนข้อออกข้อสอบ	จำนวนที่ต้องการ
1. การเขียนประโยค 2 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้	10	5
2. การเขียนประโยค 3 ส่วน จากภาพที่กำหนดให้	10	5
รวม	20	10

4. นำร่างแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้แก่ นักวิชาการด้านการศึกษาพิเศษ ครูสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และครูสอนภาษาไทย พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา (IOC) โดยพิจารณาลงความเห็น ดังนี้

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ข้อนั้น

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ข้อนั้น

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่มั่นใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์ข้อนั้น

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านแล้วนำผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา (IOC) พบว่า ได้ค่า IOC อยู่ในระดับ 1.00 จำนวน 20 ข้อ แสดงว่าได้แบบประเมินที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงดังมีรายละเอียดในภาคผนวก ข

5. นำแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 45 คน แล้วนำแบบประเมินมาตรวจคะแนน โดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน และข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน จากนั้นวิเคราะห์แบบประเมินเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ได้แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค จำนวน 10 ข้อ ค่าความยากง่ายระหว่าง 0.60 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.22 - 0.67 จำนวน 1 ฉบับ จากนั้นนำไปหาค่าความเชื่อมั่นด้วยสูตร KR-20 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78

6. กำหนดเกณฑ์ความสามารถเขียนประโยค ดังนี้

คะแนน 8 – 10 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับดี
(คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป)

คะแนน 5 – 7 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับพอใช้
(คิดเป็นร้อยละ 50 – 79)

คะแนน 0 – 4 คะแนน หมายถึง มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปรับปรุง
(คิดเป็นร้อยละ 0 – 49)

7. นำแบบทดสอบวัดความสามารถเขียนประโยคฉบับสมบูรณ์มาจัดทำสำเนาเพื่อนำไปใช้ทดสอบก่อนสอนและหลังสอนกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design (Burke Johnson, 2012, p. 298) ดังรูปแบบต่อไปนี้

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
O_1	X	O_2

X แทน การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

O_1 แทน การทดสอบความสามารถเขียนประโยคก่อนการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

O_2 แทน การทดสอบความสามารถเขียนประโยคหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

ขั้นตอนการทดลอง

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก
2. นำแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนดำเนินการสอน (Pretest)
3. ดำเนินการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้น จำนวน 20 แผน ใช้ระยะเวลาในการสอน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที ระหว่างวันที่ 4 มิถุนายน 2561 – 6 กรกฎาคม 2561 แบ่งเป็น วันจันทร์ วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ เวลา 08.30 – 09.30 น. วันอังคาร และวันพุธ เวลา 09.30 – 10.30 น. ตามกำหนดการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 3 กำหนดการจัดการเรียนรู้

สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	ประโยค	เนื้อหา
1	จันทร์ 4 มิ.ย. 61		ทดสอบก่อนเรียน
	พุธ 6 มิ.ย. 61	ประโยค 2 ส่วน ประธาน + กริยา	ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ เดิน
	พฤหัสบดี 7 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ นั่ง
	ศุกร์ 8 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ นอน
2	จันทร์ 11 มิ.ย. 61	ประโยค 2 ส่วน ประธาน + กริยา	ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ยืน
	อังคาร 12 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ วิ่ง
	พุธ 13 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ว่ายน้ำ
	พฤหัสบดี 14 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ กระโดด
	ศุกร์ 15 มิ.ย. 61		ทบทวนประโยค 2 ส่วน
3	จันทร์ 18 มิ.ย. 61	ประโยค 3 ส่วน ประธาน + กริยา + กรรม	ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ กิน กรรม ได้แก่ ฟักทอง พริก
	อังคาร 19 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ กิน กรรม ได้แก่ มะเขือ ผักกาด

ตาราง 3 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	ประโยค	เนื้อหา
	พุธ 20 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ล้าง กรรม ได้แก่ ผักบุ้ง มะนาว
	พฤหัสบดี 21 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ล้าง กรรม ได้แก่ มะเขือเทศ กะหล่ำปลี
	ศุกร์ 22 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ปอก กรรม ได้แก่ แครอท แตงกวา
4	จันทร์ 25 มิ.ย. 61	ประโยค 3 ส่วน ประธาน + กริยา + กรรม	ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ปอก กรรม ได้แก่ มะระ
	พุธ 27 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ กิน กรรม ได้แก่ ข้าว
	พฤหัสบดี 28 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ กิน กรรม ได้แก่ ผัก
	ศุกร์ 29 มิ.ย. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ กิน กรรม ได้แก่ ผลไม้
5	จันทร์ 2 ก.ค. 61	ประโยค 3 ส่วน ประธาน + กริยา + กรรม	ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ต้ม กรรม ได้แก่ นม

ตาราง 3 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	ประโยค	เนื้อหา
	อังคาร 3 ก.ค. 61		ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กริยา ได้แก่ ปอก กรรม ได้แก่ ไข่
	พุธ 4 ก.ค. 61		ทบทวนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน
	ศุกร์ 6 ก.ค. 61		ทดสอบหลังเรียน

4. เมื่อสิ้นสุดการสอน นำแบบทดสอบการเขียนประโยคฉบับเดียวกับก่อนสอนไปทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างหลังสอน (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IQR)

2. เปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ The Wicoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความเที่ยงตรงตามโครงสร้างเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตร IOC (ไพฑูรย์ โพธิ์สาร, 2559, p. 1) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การพิจารณา

1. ค่า IOC พิจารณาเป็นรายข้อ(item)

2. ค่า IOC ที่คำนวณ $\geq .50$ เป็นเกณฑ์ตัดสินว่ามีความเที่ยงตรงที่เหมาะสม

1.2 การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ, 2543, p. 96) ดังนี้

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ p แทน ดัชนีค่าความยากง่าย

R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบถูก

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

1.3 การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2557) ดังนี้

$$r = \frac{H-L}{N/2}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

H แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น

L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น

N แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

1.4 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20 (ล้วน สายยศ, 2543, p. 183) ดังนี้

$$r_{tt} = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

p แทน คะแนนที่ตอบถูก

q แทน คะแนนที่ตอบผิด

$$S_t^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนสอบทั้งหมด

X^2 แทน คะแนนสอบของนักเรียนยกกำลังสอง

2. สถิติพื้นฐานและสถิติทดสอบในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) โดยคำนวณจากสูตร (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533, p. 61)

ดังนี้

$$Mnd = \frac{X_{n+1}}{2}$$

เมื่อ Mdn แทน มัธยฐาน

X แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่

$\frac{N}{2}$ แทน คะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$

$\frac{N+1}{2}$ แทน คะแนนตัวที่ $\frac{N+1}{2}$

N แทน จำนวนข้อมูล

2.2 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter-quartile Range = IQR) คำนวณจากสูตร (ยุทธพงษ์ ไกยวรรณ, 2543) ดังนี้

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ IQR แทน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

$$Q_1 \text{ แทน ค่าที่ตำแหน่ง } 1/4 \text{ หรือ } 25\% \text{ หาได้จาก } Q_1 = \frac{N}{4}$$

$$Q_3 \text{ แทน ค่าที่ตำแหน่ง } 3/4 \text{ หรือ } 75\% \text{ หาได้จาก } Q_3 = \left(\frac{N}{4}\right) \times 3$$

$$N \text{ แทน จำนวนข้อมูล}$$

2.3 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานของความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ The Signed Test for Median: One Sample (Milton, 1997, pp. 594-595) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$P\text{-value} = P [Q + \leq t | P = 1/2] \dots\dots\dots(1)$$

$$\text{หรือ } P\text{-value} = P [Q - \leq t | P = 1/2] \dots\dots\dots(2)$$

$$\text{เมื่อ } P[X \leq M_0] = P[X \geq M_0] = \frac{1}{2}$$

$$H_0 : M \geq M_0 \quad H_0 : M \leq M_0 \quad H_0 : M = M_0$$

$$H_a : M < M_0 \quad H_a : M > M_0 \quad H_a : M \neq M_0$$

P-value แทน ค่าความน่าจะเป็นซึ่งคำนวณได้ที่จะปฏิเสธ

$$H_0 : M = M_0 \text{ เมื่อมีค่าน้อยกว่า } \infty \text{ ที่กำหนดไว้}$$

M แทน ค่ามัธยฐานที่คำนวณได้

M_0 แทน ค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ / ที่กำหนดไว้

X แทน ค่าสังเกตที่วัด / นับมาได้ของชุดข้อมูล

t แทน จำนวนของค่าสังเกต (X) ที่มีค่ามากกว่า หรือน้อยกว่า M_0

เมื่อ

(1) $H_a : M < M_0$; จะใช้ค่า t ซึ่งนับจากที่ X มากกว่า $M_0 (Q_+)$

และหาก $X - M_0 = 0$ จะให้เป็น +

(2) $H_a : M > M_0$; จะใช้ค่า t ซึ่งนับจากที่ X น้อยกว่า $M_0 (Q_-)$

และหาก $X - M_0 = 0$ จะให้เป็น -

(3) $H_a : M \neq M_0$; จะใช้ค่า t ซึ่งนับจากที่ X น้อยกว่า $M_0 (Q_-)$

โดยคิด $P - \text{value} \times 2$

และหาก $X - M_0 = 0$ จะให้เป็น -

2.4 การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed -Rank Test (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533) ดังนี้

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่ก่อนและหลังการสอน
 X แทน คะแนนที่ความสามารถอ่านจับใจความก่อนการทดลอง
 Y แทน คะแนนที่ความสามารถอ่านจับใจความหลังการทดลอง

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายลบตามลำดับของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เรียกค่านี้อันที่ T (ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า)

$$Z = \frac{T - E(T)}{S_T}$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } E(T) &= \frac{N(N+1)}{4} \\ S_T &= \frac{N(N+1)(2N+1)}{4} \end{aligned}$$

เมื่อ $E(T)$ แทน ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า

N	แทน	จำนวนนักเรียน
S_T	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Z	แทน	คะแนนมาตรฐาน
T	แทน	ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาศักยภาพเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาศักยภาพเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
2. การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

**การศึกษาความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard**

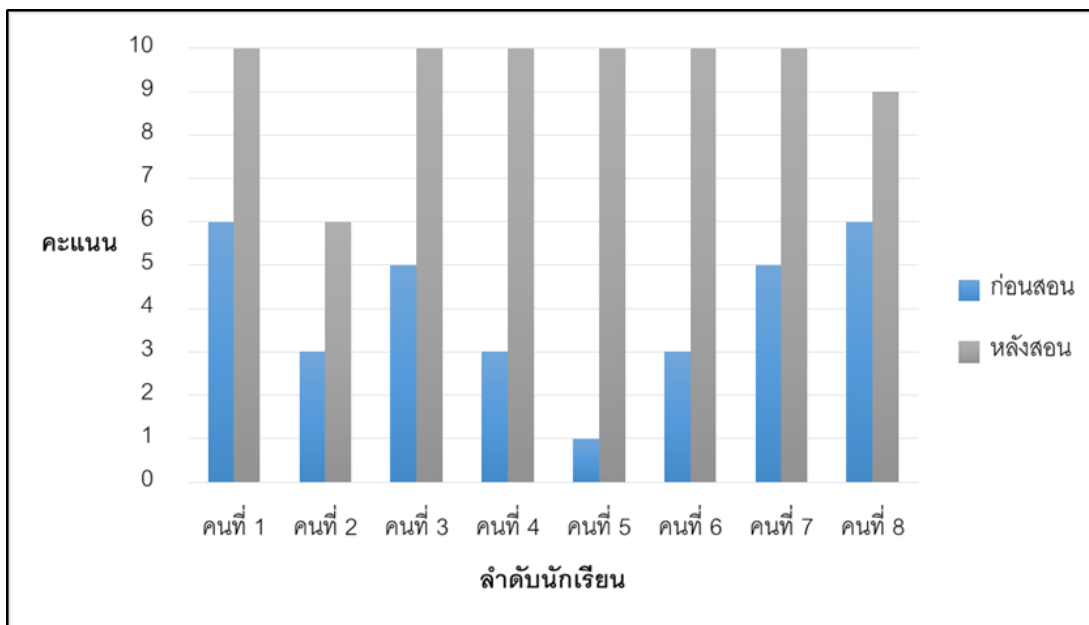
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI
ร่วมกับ Storyboard แสดงรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 4 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ความสามารถเขียนประโยค
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอน
โดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	ระดับ	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	ระดับ
1	6	พอใช้	10	ดี
2	3	ปรับปรุง	6	พอใช้
3	5	พอใช้	10	ดี
4	3	ปรับปรุง	10	ดี
5	1	ปรับปรุง	10	ดี
6	3	ปรับปรุง	10	ดี
7	5	พอใช้	10	ดี
8	6	พอใช้	9	ดี
Mdn	4	ปรับปรุง	10	ดี
IQR	2		1	

จากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
ก่อนการสอนมีคะแนนระหว่าง 1 ถึง 6 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 4 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์
เท่ากับ 2 มีความสามารถเขียนประโยคอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI
ร่วมกับ Storyboard นักเรียนมีคะแนนระหว่าง 6 ถึง 10 คะแนน คะแนนค่ามัธยฐานเท่ากับ 10
และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์เท่ากับ 1 มีความสามารถเขียนประโยคอยู่ในระดับดี

จากตาราง 4 สามารถนำเสนอคะแนนในรูปแบบของกราฟได้ ดังนี้

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิแสดงคะแนนสอบก่อนและหลังการสอนเขียนประโยคของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI
ร่วมกับ Storyboard

ตาราง 5 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้ของความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI
ร่วมกับ Storyboard กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับดี (คะแนน 8 – 10 คะแนน)

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	ค่ามัธยฐานที่ กำหนดไว้ในระดับดี	เครื่องหมาย		t	P-value
			Q ₊	Q ₋		
1	10	8 - 10	+	-	7	.9961
2	6					
3	10		+			
4	10		+			
5	10		+			
6	10		+			
7	10		+			
8	9		+			
Mdn	10	≥ 8	7	1		$H_0 : M \geq 8$
IQR	1					$H_a : M < 8$

จากตาราง 5 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานของความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI
ร่วมกับ Storyboard แตกต่างจากค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ในระดับดี (คะแนน 8 – 10 คะแนน)
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงจัดว่าอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 1
ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี

**การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI
ร่วมกับ Storyboard**

ผลการเปรียบเทียบข้อมูลการศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้
วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard แสดงรายละเอียดดังตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ
Storyboard

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน $D = Y - X$	ลำดับที่ของ ความต่าง	ลำดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			+	-	
1	6	10	4	3	+3	-	0*
2	3	6	3	1.5	+1.5	-	
3	5	10	5	4.5	+4.5	-	
4	3	10	7	6.5	+6.5	-	
5	1	10	9	8	+8	-	
6	3	10	7	6.5	+6.5	-	
7	5	10	5	4.5	+4.5	-	
8	6	9	3	1.5	+1.5	-	
รวม					+36	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยิน เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิรต ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ต่ำกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีอาการผิดปกติอื่น ๆ ซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard จำนวน 20 แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค 1 ชุด จำนวน 10 ข้อ

ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design ทำการทดสอบความสามารถเขียนประโยคก่อนการทดลอง (Pretest) ในวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2561 กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 แล้วจึงดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard จำนวน 20 แผนการจัดการเรียนรู้ ระหว่างวันที่ 6 มิถุนายน พ.ศ. 2561 ถึงวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2561 เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Rang : IQR) และสถิติทดสอบ The Signed Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน; $t = 7$, $P - \text{value} = .9961$)
2. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น ($T = 0$, $P < .05$)

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี

ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถเขียนประโยค หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน เป็นผลเนื่องจากวิธีการสอนแบบ SIWI นั้น เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ออกแบบมาเพื่อการสอนเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน และทักษะการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น โดยครูมีหน้าที่กระตุ้นและชี้แนะให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขียน คอยแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องจนกระทั่งสามารถเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้การนำวิธี SIWI มาใช้ร่วมกับสตอรี่บอร์ด ซึ่งเป็นการนำเสนอโดยใช้รูปภาพ จะทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเชื่อมโยงรูปภาพกับคำศัพท์และความหมาย รวมทั้งการเรียงประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (ณภัทรสร จรจรัญ, 2551, p. 45) ได้กล่าวว่า ภาพมีความสำคัญมากในการช่วยสื่อสารความหมายต่างๆ ใ้บุคคลมีการรับรู้และเข้าใจตรงกัน และเป็นสิ่งที่ช่วยในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้นที่ 1 คือ การวางแผน (Plan) เป็นการร่วมกันอภิปรายคำศัพท์หรือข้อมูลจากรูปภาพเพื่อวางแผนหรือกำหนดแนวทางในการเขียนประโยค ในขั้นตอนนี้มีการใช้พจนานุกรมเพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์ ขั้นที่ 2 การจัดการ (Organize) นักเรียนนำคำศัพท์ที่จำแนกประเภทไว้มาจัดหมวดหมู่ลงใน สตอรี่บอร์ดโดยใช้เป็นรูปภาพภาษามือ จากนั้นเปลี่ยนจากสตอรี่บอร์ดภาษามือให้เป็นภาษาเขียน โดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น ขั้นที่ 3 การเขียน (Scribe) ครูให้นักเรียนเขียนประโยคจากสื่อรูปภาพที่กำหนดให้ตามความเข้าใจของตนเองโดยไม่ต้องใช้สตอรี่บอร์ด ขั้นที่ 4 การแปลความ (Translate) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 ขั้นที่ 5 การแก้ไขและทบทวน (Edit and

Revise) นำรูปแบบประโยคจากสตอรี่บอร์ดในขั้นตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 โดยให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง แล้วคัดลอกลงบนใบงานชิ้นใหม่เพื่อความสะดวกและสวยงาม ซึ่งการสอนโดยใช้วิธี SIWI นี้ สอดคล้องกับ คิมเบอร์รี่ วอลเบอร์ และคนอื่นๆ (Wolbers, 2015) ที่ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SIWI (The Writing Performance of Elementary Students Receiving Strategic and Interactive Writing Instruction) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ SIWI ในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวกและหูตึง) ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 5 คน ผลการศึกษา พบว่าวิธีสอน SIWI สามารถพัฒนาทักษะในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้สูงขึ้น นอกจากนี้ การสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ดยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮาซาน และวิจายา (Hasan, 2016) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้สตอรี่บอร์ดในการสอนเขียนบรรยาย (Storyboard in Teaching Writing Narrative Text) ซึ่งสตอรี่บอร์ดเป็นหนึ่งในเทคนิคที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยการใช้ภาพเพื่อเรียงลำดับในการเขียน ในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบการเขียน ผลการวิจัยพบว่าการใช้สตอรี่บอร์ดในการสอนเขียนบรรยายทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น

ดังนั้นการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ตามแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 20 ครั้ง จึงส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกมีความสามารถเขียนประโยคอยู่ในระดับที่ดีขึ้น

2. การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากวิธี SIWI ซึ่งไม่ใช่วิธีการสอนเขียนโดยตรง แต่เป็นกรอบแนวคิดที่ใช้สำหรับแนะแนวทางในการเขียน โดยใช้การอภิปรายและการร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียน มีกระบวนการที่ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ นอกจากนั้นการใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งเป็นสื่อที่ใช้รูปภาพในการเรียนการสอน ก่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างรูปภาพ คำศัพท์ และความหมายได้ง่าย สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน

จึงเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับอารี พันธุ์มณี (2542, p. 192) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มียุทธพลต่อพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก ถ้าบุคคลเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ จะทำให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลที่ไม่มีแรงจูงใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิยลักษณ์ คนใจดี (2553, pp. 122-123) ซึ่งทำการศึกษาความสามารถเขียนประโยคและแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรง รวมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึก พบว่า แรงจูงใจจากการได้ลงมือทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองจากสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลต่อการพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในทิศทางที่ดีขึ้น คือ ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน กระตือรือร้นในการเข้าเรียนให้ตรงเวลา และมีความพยายามในการเขียนประโยคให้ถูกต้อง

ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น และผลการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนสามารถกล่าวได้ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 เพศชาย มีความมั่นใจในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานและสามารถเขียนได้ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว ผักบางชนิด ผลไม้บางชนิด และคำกริยา เป็นต้น แต่ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำได้ สำหรับการเขียนประโยค นักเรียนมีความสามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น พ่อเดิน ครูกินข้าว เป็นต้น ทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 6 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และในระยะหลังสามารถจำแนกได้ด้วยความเข้าใจของตนเอง สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ แต่เพราะนักเรียนใจร้อนและมั่นใจในตัวเองมากเกินไปจึงทำให้บางครั้งเร่งรีบจนเขียนคำศัพท์ได้ไม่ถูกต้อง สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 2 เพศหญิง มีความมั่นใจในตัวเองมาก แต่ไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียน ไม่ชอบมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว และคำกริยาบางคำ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง วิ่ง เป็นต้น ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ และไม่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 3 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม เข้าใจหลักไวยากรณ์ของประโยค 2 ส่วน และประโยค

3 ส่วน แต่ยังไม่สามารถสะกดหรือเขียนคำศัพท์บางคำได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 6 คะแนน

นักเรียนคนที่ 3 เพศชาย ตั้งใจเรียน มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานและสามารถเขียนได้ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว คำศัพท์หมวดหมู่ผักและผลไม้บางชนิด คำศัพท์หมวดหมู่อาหาร และคำกริยา เป็นต้น แต่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในการตอบคำถาม ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ แต่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น ครูยื่น ฟักินไข เป็นต้น นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 5 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ มีความมุ่งมั่นและตั้งใจเมื่อได้รับมอบหมายงาน สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 4 เพศหญิง ตั้งใจเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากแต่ค่อนข้างเรียนช้า มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดบุคคลในครอบครัวและคำกริยาบางคำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง วัง นอน เป็นต้น ไม่มีความมั่นใจในการตอบคำถาม เมื่อถูกถามครูและเพื่อนต้องคอยชี้แนะคำตอบ ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น น้องวัง เป็นต้น นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 3 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม สามารถเขียนคำศัพท์ในหมวดหมู่ผักและอาหารได้ในระดับที่ดีขึ้น และสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 5 เพศหญิง ตั้งใจเรียนและมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานหมวดบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง เป็นต้น ไม่มีความมั่นใจในการตอบคำถาม ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 1 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม เข้าใจคำศัพท์และสามารถเขียนคำศัพท์ในหมวดหมู่ผัก อาหาร และคำกริยาได้มากขึ้น สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 6 เพศชาย ตั้งใจเรียนและมักมีส่วนร่วมในการตอบคำถามเสมอ มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดหมู่ ครอบครัวย ผักบางชนิด อาหาร และคำกริยา มีความมั่นใจ ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ แต่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น พ่อเดิน แม่นอน ครูกินข้าว เป็นต้น นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 3 คะแนน

หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และในระยหลังสามารถจำแนกได้ด้วยตัวเอง สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ มีความมุ่งมั่นและตั้งใจเมื่อได้รับมอบหมายงาน สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 7 เพศหญิง ตั้งใจเรียนและมักมีส่วนร่วมในการตอบคำถามเสมอ มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว ผัก ผลไม้ และคำกริยา มีความมั่นใจ ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ แต่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 5 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม ะยะหลังสามารถจำแนกได้ตามความเข้าใจของตัวเอง สามารถเขียนคำศัพท์ได้ในระดับที่ดีขึ้น และเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทยได้ มีความตั้งใจเมื่อได้รับมอบหมายงาน สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 8 เพศหญิง มักมีส่วนร่วมและมีความมั่นใจในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว คำกริยา และผักบางชนิด ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น พ่อเดิน แม่นั่ง เป็นต้น นอกเวลาเรียนมักทบทวนสิ่งที่เคยเรียนผ่านมาเสมอ เช่น เขียนบนกระดานในเวลาว่าง เป็นต้น สามารถทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 6 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และในระยหลังสามารถจำแนกได้ด้วยตัวเอง สามารถเขียนคำศัพท์ในหมวดครอบครัว ผัก ผลไม้ อาหาร และคำกริยา ได้ในระดับที่ดีขึ้น เขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 9 คะแนน

จากการอภิปรายข้างต้น พบว่า นักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์ เข้าใจความหมาย สามารถเขียนและสะกดได้ในบางคำ ซึ่งได้แก่ นักเรียนคนที่ 1 คนที่ 3 คนที่ 6 คนที่ 7 และคนที่ 8 จะสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ดี เนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานของประโยคประกอบด้วยคำตั้งแต่สองคำขึ้นไปมารวมกัน เมื่อนักเรียนรู้จักคำศัพท์ ความหมาย รวมทั้งชนิดของคำ การนำคำศัพท์มาจัดวางลงตามตำแหน่งของประธาน กริยา หรือ ประธาน กริยา กรรม บนสตอรีบอร์ดจึงง่ายขึ้น สร้างความเข้าใจในหลักไวยากรณ์จนกระทั่งสามารถเขียนประโยคได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติเทพ เมฆเมืองทอง (2551, p. 52) ซึ่งศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับ

ช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์ พบว่า ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนสูงขึ้น เนื่องจากการใช้ชนิดของคำซึ่งเป็นคำนามและคำกริยา คำเหล่านี้สามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพ หรือกิริยาท่าทาง นักเรียนจึงมีความเข้าใจและสามารถใช้คำนามและคำกริยามาเขียนเป็นประโยคได้ และการใช้วงล้อคำศัพท์มาเป็นสื่อในการสอนเขียนประโยคให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะทำให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบการเขียนประโยคตามหลักภาษา และเมื่อเข้าใจรูปแบบการเขียนประโยคแล้วนักเรียนก็จะสามารถเขียนประโยคได้ดีขึ้น

สำหรับการเขียนประโยคของนักเรียนคนที่ 4 และ 5 ถึงแม้จะมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์น้อย แต่มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการเรียน รับผิดชอบงานที่ครูมอบหมายได้ดีเสมอ จึงมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และเขียนประโยคสูงขึ้น และอยู่ในระดับที่ดีกว่านักเรียนคนที่ 2 ซึ่งขาดความกระตือรือร้นในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา หวังภษิต (2546, p. 41) ซึ่งได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม) โดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ พบว่า ในจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ยังมีบางคนที่มีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนเหล่านั้นไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน มักมีข้ออ้างเพื่อปฏิเสธการทำงาน เมื่อประเมินหลังการเรียนจึงไม่สามารถเขียนได้นอกจากนี้ในขั้นตอนการจำแนกชนิดของคำโดยใช้พจนานุกรม นักเรียนจะให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการเปิดพจนานุกรมมาก ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนเกิดความสนุกสนานที่ได้ค้นหาคำต่างๆ และจะตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างมากเมื่อตนเองค้นหาคำที่ต้องการพบ เสมือนเป็นแรงจูงใจในการเรียนจากตัวนักเรียนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2553, p. 169) ที่กล่าวถึงแรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล เกิดขึ้นเองและมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของบุคคลนั้นๆ โดยไม่หวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย พบว่า จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์จากการเปิดพจนานุกรม และกระตือรือร้นในการเขียนประโยคเมื่อมีการจัดเรียงบัตรภาพและบัตรคำลงบนสตอรี่บอร์ด และในขั้นตอน

เดียวกันนี้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ของการเขียนประโยคภาษาไทย สามารถจำแนกหน้าที่ของคำในประโยค และมีความสามารถในการเขียนประโยคด้วยตัวเองสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอนุบาล ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ก่อนการสอนในแต่ละครั้ง ผู้สอนควรทบทวนคำศัพท์หรือความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ประโยค เพื่อเพิ่มการจดจำและความเข้าใจในการเขียน
2. นอกจากการใช้รูปภาพ ผู้สอนควรใช้กิจกรรมอื่นๆ หรือถามตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันเพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาในการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการกระตุ้นการตอบคำถามและดึงดูดความสนใจของนักเรียน
3. ผู้สอนควรให้การเสริมแรง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นอื่นๆ
2. ควรนำการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เช่น วิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- American Speech-Language-Hearing Association. (2016). Hearing Loss. Retrieved from <https://www.asha.org/public/hearing/Hearing-Loss/>
- Andari, N. L. A. P. (2014). The Influence of Creating Storyboard on the Writing Ability of the Eight Grade Students of SMP Negeri 3 Tampaksiring: A Study Based on Subak Cultural Landscape. Retrieved from <http://unmas-library.ac.id/wp-content/uploads/2014/11/SKRIPSI-SUBAK-CULTURAL-LANDSCAPE.pdf>
- Burke Johnson, L. C. (2012). *Educational Research Qualitative, And Mixed Approaches. 4thed.*
- Essley, R. (2008). What Are Storyboards?: Visual Tools for Differentiating Reading & Writing Instruction. Retrieved from <https://www.scholastic.com/teachers/articles/teaching-content/what-are-storyboards/>
- Hasan, D. N. W., M. Sayid. (2016). Storyboard in Teaching Writing Narrative Text. Retrieved from <http://ejournal.radenintan.ac.id/index.php/ENGEDU/article/view/372>
- Miltion, S. J. N., Paul M.; & Corbet, J. (1997). *Introduction to Statistics*. New York: McGraw-Hill.
- Pinantoan, A. (2013). Using Storyboards In Education. Retrieved from <https://www.opencolleges.edu.au/informed/teacher-resources/using-storyboards-in-education/>
- The Canadian Hearing Society. Causes and Types of Hearing Loss. Retrieved from <https://www.chs.ca/causes-and-types-hearing-loss>
- Varvel, V. (2005). Online Courses as Learning Scripts: Using Storyboards in online course design. Retrieved from http://www.ion.uillinois.edu/resources/pointersclickers/2004_09/storyboard.pdf
- Wolbers, K. (2008). Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI): Apprenticing deaf students in the construction of English text. Retrieved from https://trace.tennessee.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=https://www.google.co.th/&httpsredir=1&article=1007&context=utk_theopubs

- Wolbers, K. (2015). The Writing Performance of Elementary Students Receiving Strategic and Interactive Writing Instruction. Retrieved from <https://academic.oup.com/jdsde/article/20/4/385/2392063>
- Wolbers, K. (2016). Strategic and Interactive Writing Instruction: An Efficacy Study in Grades 3 -5 . Retrieved from <http://www.ccsenet.org/journal/index.php/jedp/article/view/73127/40832>
- กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : กรม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. (2550). นุพิการแต่กำเนิด : การวินิจฉัยและการฟื้นฟูสมรรถภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กองเทพ เคลือบพณิชกุล. (2544). การเขียนเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์. (2555). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร = *Thai for communication* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, & จิรวัดน์ อินทรพร. (2556). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). นครปฐม: นครปฐม : โครงการตำราและหนังสือคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชลิต ชูกำแพง. (2550). การประเมินการเรียนรู้. มหาสารคาม: มหาสารคาม : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณภัทรสร จรจรรย์. (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ. ปรินิพนธ์ (กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2551.
- นันทนา ลำเทียน. (2540). การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ภาษามือของนักเรียนหูหนวก ในโรงเรียนโสตศึกษา. ปรินิพนธ์ (กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก (พิมพ์ครั้งที่ 2.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นิตยลักษณ์ คนใจดี. (2553). การศึกษาความสามารถเขียนประโยคและแรงจูงใจในการเรียนของ

- นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรงร่วมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึก. ปรินญา นิพนธ์ (กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553.
- นิลบล ทูรานุกาพ. (2546). เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับที่ 28 (ม.ค. 2546), หน้า 33-38.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2557). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล = *Research in measurement and evaluation* (พิมพ์ครั้งที่ 2.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ไพฑูริย์ โพธิ์สาร. (2559). สถิติที่ใช้ในการวิจัยทางการศึกษาพิเศษ: เอกสารประกอบการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง. (2550). ศิลปะการเขียนอย่างมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- มาลี อรุณากูร. (2554). การสื่อสารกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในงานทันตกรรมสำหรับเด็ก (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : ภาควิชาทันตกรรมเด็ก คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ยุทธพงษ์ ไกยวรรณ. (2543). พื้นฐานการวิจัย = *Basic of research*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- รสริน ดิษฐบรรจง. (2552). การเขียน. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ล้วน สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลัดดา หวังภักษิต. (2546). การพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) โดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ. สารนิพนธ์ (ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- วรรณ โสมประยูร. (2544). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณ โสมประยูร. (2553). การสอนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- วิเชียร เกษประทุม. (2557). หลักภาษาไทย (ฉบับสมบูรณ์) คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทยทุกระดับ (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : พ.ศ. พัฒนา.

ศรียา นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ศรียา นิยมธรรม. (2550). ทักษะศิลป์เพื่อการศึกษาพิเศษ = *Visual art for special education*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.

สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน. (2558). การฟื้นฟูสมรรถภาพเยาวชนผู้พิการทางการศึกษา/ประเภท ความพิการ . Retrieved from <http://kanchanapisek.or.th/kp6/sub/book/book.php?book=16&chap=10&page=t16-10-infodetail03.html>

สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2550). แนวทางการจัดการเรียนรู้และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2554 สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์แห่งประเทศไทย.

สุทธิติ ชัดติยะ. (2551). ศาสตร์การเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : สถาบันวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเพื่อการศึกษา กรมประชาสัมพันธ์.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2553). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 9, [ฉบับพิมพ์ซ้ำ]. ed.). กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อดิเทพ เมฆเมืองทอง. (2551). การศึกษาความสามารถการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์. ปรินญานินพนธ์ (กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.

อารี พันธุ์มณี. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ : ดันอ้อ 1999.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

1. อาจารย์จินดา อุ่นสอน

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 3

โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์

การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

2. อาจารย์จรัสกร เล็กตระกูล

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 3

โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์

การสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

3. อาจารย์ประมวลศิลป์ วิทยา

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 3

โรงเรียนจตุรพักตรพิมานรัชดาภิเษก

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. การวัดและประเมินผลทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

4. อาจารย์วิไล แจ่มเจริญ

ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษระดับ 3

โรงเรียนสมุทรปราการ

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. การวัดและประเมินผลทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ :

แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

ภาคผนวก ข

1. ตารางผลการประเมินแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค
2. ตารางวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ

ความสามารถเขียนประโยค

ตาราง 7 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา โดยหาจากดัชนีความสอดคล้อง
ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 8 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบความสามารถ
เขียนประโยค

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	แปลผลคุณภาพข้อสอบ
1	0.80	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.80	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.67	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.76	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.69	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.73	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.73	ใช้ได้	0.31	ใช้ได้	ใช้ได้
8	0.60	ใช้ได้	0.31	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.80	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.76	ใช้ได้	0.36	ใช้ได้	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

1. แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค
2. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

คู่มือ

การใช้แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

1. ขั้นตอนในการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถเขียนประโยค

1.1 ผู้ดำเนินการทดสอบเตรียมการก่อนการทดสอบ ดังนี้

1.1.1 ศึกษาแบบทดสอบและคู่มือให้เข้าใจขั้นตอนทั้งหมด

1.1.2 ตรวจสอบแบบทดสอบให้มีจำนวนครบทุกหน้า

1.1.3 ผู้ดำเนินการทดสอบ ต้องเตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทดสอบ ดังนี้

1.1.3.1 แบบทดสอบและคู่มือประกอบการใช้แบบทดสอบความสามารถ
เขียนประโยค

1.1.3.2 ดินสอ

1.1.3.3 ยางลบ

1.2 การดำเนินการทดสอบ

ให้นักเรียนเขียน ชื่อ-สกุล และระดับชั้น ที่หน้าปกแบบทดสอบของนักเรียนให้
เรียบร้อยก่อนการทดสอบทุกครั้ง

2. คำชี้แจง

2.1 แบบทดสอบมี 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการเขียนประโยค 2 ส่วน จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการเขียนประโยค 3 ส่วน จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน

2.2 แบบทดสอบมีทั้งหมด 3 หน้า ใช้เวลา 30 นาที

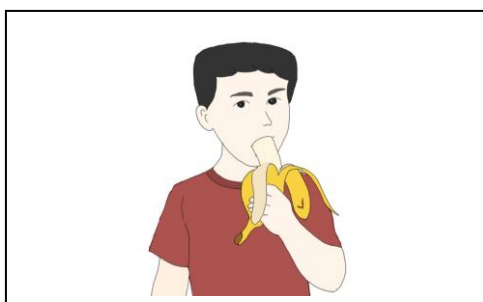
2.3 แบบทดสอบนี้เป็นการเขียนประโยคลงในช่องว่างที่มีความหมายตามรูปภาพ

2.4 ผู้ทดสอบต้องสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับรูปภาพในแบบทดสอบ เพื่อสอบถามความ
เข้าใจเกี่ยวกับรูปภาพก่อนที่จะลงมือเขียนประโยคที่ละข้อ

ให้นักเรียนดูรูปภาพ แล้วเขียนประโยคลงในช่องว่างที่มีความหมายตามรูปภาพ
ในช่องว่างทางขวาของรูปภาพ

ตัวอย่าง

ข้อ 0.

เด็กกินกล้วย

ถ้านักเรียนต้องการเปลี่ยนคำตอบให้ลบด้วยยางลบให้สะอาด ซึ่งผู้ดำเนินการทดสอบ
จะเตรียมไว้ให้ แล้วเขียนคำตอบลงอีกครั้ง

แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชื่อ.....นามสกุล.....

ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

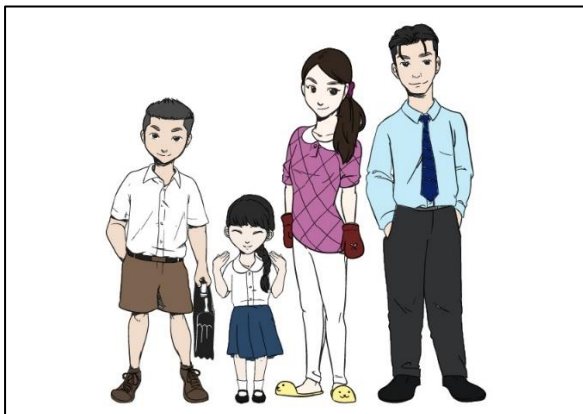
ผู้ประเมิน

.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....ปี.....

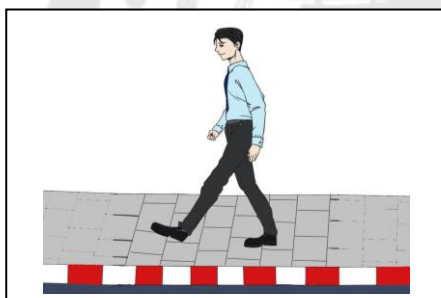
จงใช้บทบาทของตัวละครจากภาพที่กำหนดให้ในการทำแบบทดสอบทั้ง 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการเขียนประโยค 2 ส่วน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคที่มีความหมายตามรูปภาพลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

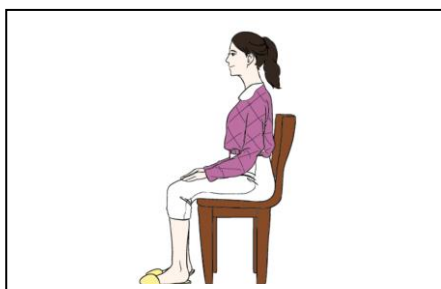
1.

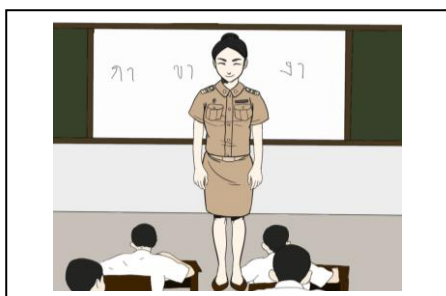
2.

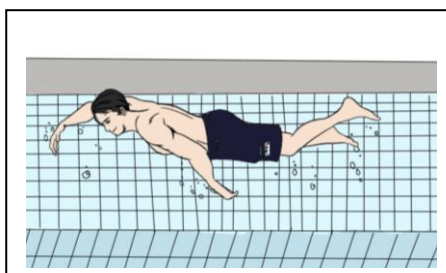
3.

4.

5.

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการเขียนประโยค 3 ส่วน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคที่มีความหมายตามรูปภาพลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

1.

2.

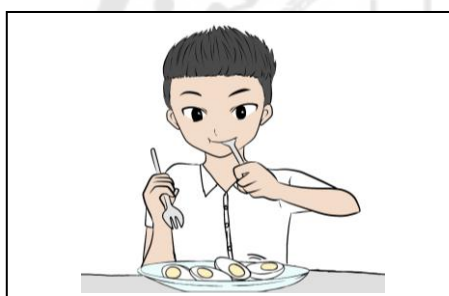
3.

4.

5.

รวมคะแนนการทดสอบ

ตอนที่ 1 ทำได้.....คะแนน

ตอนที่ 2 ทำได้.....คะแนน

รวม.....คะแนน

.....ผู้ประเมิน

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ทักษะการเขียน เรื่อง ประโยค 2 ส่วน

เวลา 60 นาที

วันที่ทำการสอน วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้สอน นางสาวกมลชนก พิมพ์วงศ์

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังงานภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด ท 4.1 ป. 2/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร

2. สาระสำคัญ

การเขียนประโยค หมายถึง การนำคำมาเรียงเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ ภาคประธาน คือส่วนที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำการในประโยค และภาคแสดง คือส่วนที่แสดงกิริยาอาการของประธาน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน ที่ประกอบด้วย ประธานและกริยา ได้

4. เนื้อหา

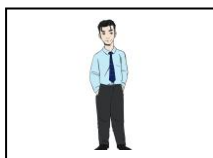
โครงสร้างของประโยค 2 ส่วน ซึ่งประกอบไปด้วย ประธาน กริยา และเขียนประโยคจากภาพ ได้แก่ พ่อเดิน แม่เดิน พี่เดิน น้องเดิน ครูเดิน

5. กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชำนาญ (ขั้นที่ 1 ของวิธี SIWI)

1.1 นักเรียนและครูร่วมกันดูภาพกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด เป็นต้น แล้วให้นักเรียนเล่าหรืออธิบายถึงเหตุการณ์ในภาพ โดยพูดและใช้ภาษามือหรือท่าทางประกอบ

1.2 ครูนำบัตรภาพ ได้แก่ ครอบครัว ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่ น้อง และครู
บัตรภาพคำกริยา ได้แก่ เดิน มาให้นักเรียนดูและให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับคำศัพท์
ในภาพโดยออกเสียงพูดและ/หรือทำท่าทางามือ

1.3 ครูเขียนคำศัพท์ที่ร่วมกันอภิปรายลงบนกระดาน

1.4 ครูแจกพจนานุกรมให้นักเรียนคนละ 1 เล่ม เพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์
ได้แก่ คำนาม และคำกริยา โดยให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมค้นหาคำศัพท์และดูว่าเป็นคำนาม
หรือคำกริยา

2. ขั้นสอน (ขั้นที่ 2 และ 3 ของวิธี SIWI)

2.1 ครูนำบัตรภาพ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง และครู ติดบนกระดาน แล้วแจกบัตรคำ
ให้นักเรียนคนละ 1 บัตรคำ ให้ออกมาติดบัตรคำคู่กับบัตรภาพ เช่น

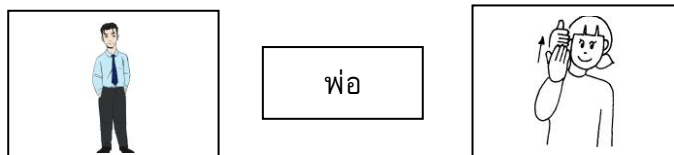
พ่อ

แม่

2.2 ครูนำบัตรภาพภาษามือ ได้แก่ ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู เดิน มาให้นักเรียนดูครั้งละ 1 บัตรภาพ พร้อมทั้งอธิบายและทำท่าภาษามือ แล้วให้นักเรียนพูดและ/หรือทำท่าภาษามือ ทำเช่นนี้จนครบทุกบัตรภาพ

2.3 ครูนำบัตรภาพภาษามือไปติดบนกระดานคู่กับบัตรภาพและบัตรคำ

2.4 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมจับคู่บัตรภาพ บัตรคำ และบัตรภาพภาษามือ โดยครูนำบัตรทั้งหมดจากบนกระดานมาคละไ้บนโต๊ะ แล้วให้นักเรียนช่วยกันนำบัตรทั้งหมดไปติดบนกระดาน ให้ตรงกัน เช่น บัตรภาพ “พ่อ” บัตรคำ “พ่อ” บัตรภาพคำศัพท์ภาษามือ “พ่อ”

2.5 ครูนำบัตรคำและบัตรภาพภาษามือออก เหลือไว้แต่บัตรภาพ ให้นักเรียนออกมาเขียนคำศัพท์ใต้บัตรภาพ พร้อมทั้งพูดและทำท่าภาษามือจนครบทุกบัตรภาพ โดยให้นักเรียนปฏิบัติครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

2.6 ให้นักเรียนนำบัตรภาพคำศัพท์ที่มีท่าภาษามือมาจัดลงในสตอริบอร์ดของประโยค 2 ส่วน ซึ่งประกอบไปด้วย ประธานและกริยา โดยครูอธิบายว่า “ประโยคประกอบไปด้วยประธานและกริยา คำศัพท์ตัวแรกเรียกว่าประธาน ซึ่งจะต้องเป็นคำนาม คือ คน สัตว์ สิ่งของ คำศัพท์ตัวที่สองเรียกว่ากริยา เป็นคำที่แสดงให้เห็นว่ากำลังทำอะไร”

ประธาน	กริยา
	
	

2.7 ครูเก็บบัตรภาพคำศัพท์ภาษามือทีละภาพ แล้วให้นักเรียนนำบัตรคำไปติดแทนที่ โดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น ให้นักเรียนผลัดกันทำกิจกรรมนี้จนครบทุกภาพ

2.8 ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านประโยคบนสตอริบอร์ดจนครบทุกประโยค จากนั้น ครูเก็บสตอริบอร์ดออก

2.9 ครูนำบัตรภาพพ่อเดิน แม่เดิน พี่เดิน น้องเดิน ครูเดิน มาติดบนกระดานทีละภาพ แจกใบงานที่ 1 ให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น เพื่อให้นักเรียนเขียนประโยคประกอบภาพเมื่อเขียนเสร็จให้นักเรียนคว่ำใบงานไว้บนโต๊ะของตนเอง

3. ขั้นสรุป (ขั้นที่ 4 และ 5 ของวิธี SIWI)

3.1 ครูใช้คำถามเพื่อถามนักเรียนเป็นรายบุคคลว่า “ประโยคที่เขียนหมายความว่าอย่างไร” ให้นักเรียนอธิบายเป็นภาษาพูดและ/หรือภาษามือ ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ครูต้องคอยชี้แนะโดยถามว่า “นี่ใคร” “กำลังทำอะไร”

3.2 ครูนำสตอริบอร์ดที่ร่วมกันทำไว้มาเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนด้วยตนเองในใบงานที่ 1 แล้วให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้องตามสตอริบอร์ด

3.3 ให้นักเรียนคัดลอกประโยคที่ถูกต้องลงบนใบงานที่ 2 เพื่อความสวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อย

3.4 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

3.5 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป ครูอธิบายโดยการพูดและใช้ภาษามือว่า “ประโยคต้องประกอบไปด้วย 2 ส่วนคือประธานและกริยา โดยคำแรกทำหน้าที่เป็นประธาน

คำที่สองทำหน้าที่เป็นกริยา” จากนั้นถามนักเรียนว่า “ประธานต้องเป็นคำประเภทใด และกริยาหมายถึงอะไร” โดยมีแนวคำตอบคือ ประธานต้องเป็นคำนาม หมายถึง คน สัตว์ สิ่งของ และกริยา คือคำที่แสดงให้เห็นว่าประธานกำลังทำอะไร

6. สื่ออุปกรณ์

1. บัตรภาพ ได้แก่ ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู เด็น
2. บัตรภาพภาษามือ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู เด็น
3. บัตรคำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู เด็น
4. แผ่นป้ายสตอริบอร์ด
5. พจนานุกรมภาษาไทย
6. ใบงานที่ 1 และ 2
7. แบบฝึกหัด

7. การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. เครื่องมือ
แบบฝึกหัด
2. วิธีการ
การตรวจและให้คะแนน
3. เกณฑ์การประเมิน
เขียนประโยคได้ถูกต้อง 80% ขึ้นไป (4 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน)

เกณฑ์การให้คะแนน

0 คะแนน	1 คะแนน
1. ไม่สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน ที่ประกอบด้วย ประธานและกริยาได้ตรงตาม ภาพ	1. สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน ที่ประกอบด้วย ประธานและกริยาได้ตรงตามภาพ
2. ใช้คำหรือสะกดคำไม่ถูกต้องตามความหมาย	2. ใช้คำหรือสะกดคำได้ถูกต้องตามความหมาย

บันทึกหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้สอน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ทักษะการเขียน เรื่อง ประโยค 3 ส่วน เวลา 60 นาที

วันที่ทำการสอน วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้สอน นางสาวกมลชนก พิมพวงค์

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังงานภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ
ตัวชี้วัด ท 4.1 ป. 2/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร

2. สาระสำคัญ

การเขียนประโยค หมายถึง การนำคำมาเรียงเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ ภาคประธาน คือส่วนที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำการในประโยค และภาคแสดง คือ ส่วนที่แสดงกิริยาอาการของประธาน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนสามารถเขียนประโยค 3 ส่วน ที่ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ได้

4. เนื้อหา

โครงสร้างของประโยค 3 ส่วน ซึ่งประกอบไปด้วย ประธาน กริยา กรรม และเขียนประโยคจากภาพซึ่งประกอบไปด้วยคำศัพท์แบ่งเป็น ประธาน ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู

กริยา ได้แก่ กิน

กรรม ได้แก่ ผักกาด มะเขือ

5. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำ (ขั้นที่ 1 ของวิธี SIWI)

1.1 ครูนำบัตรภาพ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู มาติดลงบนกระดาน ขออาสาสมัคร 1 คน เขียนคำศัพท์ลงบนกระดานคู่กับบัตรภาพ โดยเขียน 1 คน ต่อ 1 ภาพ จนกระทั่งครบทุกภาพ

1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันพูดพร้อมด้วยท่าท่าภาษามือ และสะกดนิ้วมือโดยเรียงตามบัตรภาพที่ติดบนกระดานจนครบทุกภาพ

1.3 ครูนำบัตรภาพคำกริยา ได้แก่ กิน มาติดบนกระดาน ให้นักเรียนช่วยกันสะกดคำว่า “กิน” โดยครูทำหน้าที่เขียนคำศัพท์ลงบนกระดาน

1.4 ครูนำบัตรภาพ ได้แก่ ผักกาด และมะเขือ มาให้นักเรียนดูโดยถามนักเรียนเป็นรายบุคคลว่า “รูใหม่นี้คืออะไร” หากนักเรียนตอบไม่ได้ให้ครูคอยชี้แนะ

1.5 ติดบัตรภาพ ผักกาด และมะเขือ ลงบนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันสะกดนิ้วมือ โดยครูทำหน้าที่เขียนคำศัพท์ลงบนกระดาน หากนักเรียนสะกดไม่ได้ให้ครูคอยชี้แนะ

ผักกาด

1.6 ครูแจกพจนานุกรมให้นักเรียนเพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์ ได้แก่ คำนาม และคำกริยา โดยให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมค้นหาคำศัพท์และดูว่าเป็นคำนาม หรือคำกริยา

2. ขั้นสอน (ขั้นที่ 2 และ 3 ของวิธี SIWI)

2.1 ครูนำบัตรภาพภาษามือ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กิน ผักกาด มะเขือ มาให้นักเรียนดูครั้งละ 1 บัตรภาพ ให้นักเรียนพูดและ/หรือท่าท่าภาษามือตามคำศัพท์ในภาพ จากนั้นครูนำบัตรภาพภาษามือไปติดบนกระดานคู่กับบัตรภาพและคำศัพท์ ทำเช่นนี้จนครบทุกบัตรภาพ

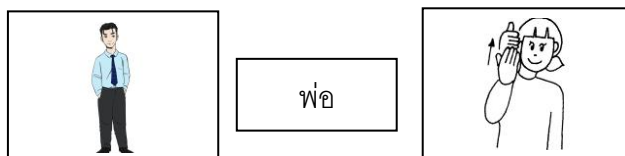
พ่อ

แม่

2.2 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมจับคู่บัตรภาพ บัตรคำ และบัตรภาพภาษามือ โดยครูเก็บบัตรภาพภาษามือและบัตรคำศัพท์บนกระดาน นำบัตรคำและบัตรภาพภาษามือวางคละ ลงบนโต๊ะ ให้นักเรียนเลือกบัตรคำและบัตรภาพภาษามือไปติดบนกระดานให้ตรงกับบัตรภาพ ปฏิบัติครั้งละ 1 คน ทำเช่นนี้จนครบทุกคน

2.3 ครูและนักเรียนร่วมกันพูด ทำท่าภาษามือ พร้อมทั้งสะกดนิ้วมือคำต่างๆ บนกระดานจนครบทุกคำ

2.4 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับส่วนประกอบของประโยค 3 ส่วน ว่า “ประโยค 3 ส่วนประกอบไปด้วยอะไรบ้าง” แนวคำตอบ คือ ประโยค 3 ส่วน ประกอบไปด้วย ประธาน ซึ่งต้อง เป็น คนหรือสัตว์ กริยา เป็นคำที่บอกว่าประธานทำอะไร และส่วนที่ 3 คือ กรรม

2.5 ให้นักเรียนนำบัตรภาพภาษามือมาจัดลงบนสตอริบอร์ดของประโยค 3 ส่วน ซึ่งประกอบไปด้วย ประธาน กริยา กรรม จำนวน 5 ประโยค ตามที่ครูกำหนด

ประธาน	กริยา	กรรม

2.6 ให้นักเรียนนำบัตรคำไปติดแทนที่บัตรภาพภาษามือที่ละประโยค โดยครูคอย ให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น ให้นักเรียนผลัดกันทำกิจกรรมนี้จนครบทุกประโยค

ประธาน	กริยา	กรรม
พ่อ	กิน	ผักกาด
แม่	กิน	ผักกาด

2.7 ครูและนักเรียนร่วมกันอ่านประโยคบนสตอริบอร์ดจนครบทุกประโยค จากนั้นครูเก็บสตอริบอร์ดออก

2.8 ครูแจกใบงานที่ 21 ให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพประธาน กริยา กรรม ที่กำหนดให้ เมื่อเขียนเสร็จให้นักเรียนคิดว่าใบงานไว้บนโต๊ะของตนเอง

3. ขั้นสรุป (ขั้นที่ 4 และ 5 ของวิธี SIWI)

3.1 ครูใช้คำถามเพื่อถามนักเรียนเป็นรายบุคคลว่า “ประโยคที่เขียนหมายความว่าอย่างไร” ให้นักเรียนอธิบายเป็นภาษาพูดและ/หรือภาษามือ ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ครูต้องคอยชี้แนะโดยถามว่า “นี่ใคร” “กำลังทำอะไร”

3.2 ครูนำสตอริบอร์ดที่ร่วมกันทำไว้มาให้นักเรียนดูอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนด้วยตนเองในใบงานที่ 21 ให้นักเรียนตรวจสอบ หากผิดให้แก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้องตามสตอริบอร์ด

3.3 ให้นักเรียนคัดลอกประโยคที่ถูกต้องลงบนใบงานที่ 22 เพื่อความสวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อย

3.4 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

3.5 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป โดยครูถามว่า “ประโยค 3 ส่วนต้องประกอบไปด้วยอะไรบ้าง” แนวคำตอบของนักเรียน ได้แก่ ประกอบไปด้วยประธาน กริยา กรรม ซึ่งครูจะต้องถามต่อไปว่า “ประธานจะต้องเป็นคำประเภทใด กริยาหมายถึงอะไร กรรมหมายถึงอะไรหรือบอกอะไร” โดยแนวคำตอบคือ ประธานต้องเป็นคำนาม หมายถึง คน สัตว์ และกริยา คือคำที่แสดงให้เห็นว่าประธานกำลังทำอะไร กรรม เป็นคำที่แสดงให้เห็นว่าทำอะไรหรือทำกับใคร

6. สื่ออุปกรณ์

1. บัตรภาพ ได้แก่ ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กิน ผักกาด มะเขือ
2. บัตรภาพภาษามือ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กิน ผักกาด มะเขือ
3. บัตรคำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู กิน ผักกาด มะเขือ
4. แผ่นป้ายสตอริบอร์ด
5. พจนานุกรมภาษาไทย
6. ใบงานที่ 21 และ 22
7. แบบฝึกหัด

7. การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

1. เครื่องมือ
แบบฝึกหัด
2. วิธีการ
การตรวจและให้คะแนน
3. เกณฑ์การประเมิน
เขียนประโยคได้ถูกต้อง 80% ขึ้นไป (4 คะแนน จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน)

เกณฑ์การให้คะแนน

0 คะแนน	1 คะแนน
1. ไม่สามารถเขียนประโยค 3 ส่วน ที่ประกอบด้วย ประธานและกริยาได้ตรงตามภาพ	1. สามารถเขียนประโยค 3 ส่วน ที่ประกอบด้วย ประธานและกริยาได้ตรงตามภาพ
2. ใช้คำหรือสะกดคำไม่ถูกต้องตามความหมาย	2. ใช้คำหรือสะกดคำได้ถูกต้องตามความหมาย

บันทึกหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

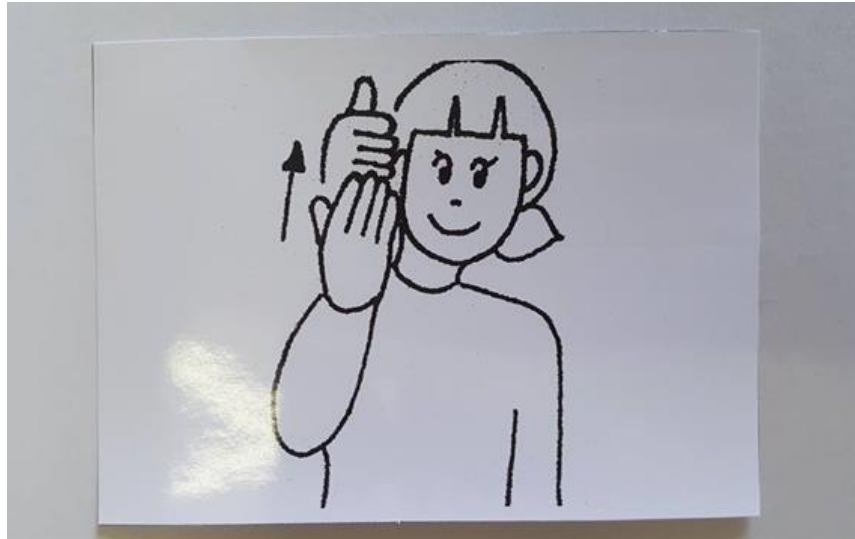
ลงชื่อ ผู้สอน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ประธาน	กริยา	กรรม
แม่	กิน	ข้าว
พ่อ	กิน	ข้าว
น้อง	กิน	ข้าว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	กมลชนก พิมพ์วงศ์
วัน เดือน ปี เกิด	2 มีนาคม 2535
สถานที่เกิด	จังหวัดร้อยเอ็ด
วุฒิการศึกษา	วท.บ. (เคมี) จาก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กศ.ม. (การวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	134 หมู่ 10 ต.น้ำใส อ.จตุรพักตรพิมาน จ.ร้อยเอ็ด 45180

